

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by คุณดาวรุ่ง เสมือนเพ็ญ
Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

**This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life
and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history**

“วายร้ายมาเก่า”

ป.อินทรปาลิต

ชั้นบนของ “แคนนารี” เป็นระเบียบยื่นออกมาทั้งสองด้านมีห้องรับประทานอาหารพิเศษกันเป็นห้องๆ ด้านหน้ามีบังตาอีก ด้านหนึ่งเป็นขอบลูกกรง เมื่อมองลงมาข้างล่างจะแลเห็นพลอร์ลีลาศและโต๊ะอาหารที่ตั้งอยู่เรียงราย

ในค่ำคืนนี้สำหรับคนชั้นสูง ผู้ที่มาเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจมักจะเป็นนักธุรกิจ ที่มีฐานะดี ฟัทเนอร์สวมมีทั้งคนไทยชาวยุโรปและชาวจีน บริการดีเยี่ยม แต่เหล้า, อาหาร และเครื่องดื่มราคาแพงลิบ “แคนนารี” จึงเหมาะสำหรับพวกเศรษฐีที่มีเงินเหลือใช้

ภายในห้องหมายเลข ๑๓ ซึ่งเป็นห้องพิเศษชั้นบน หนุ่มใหญ่วัยกลางคนร่างสูงใหญ่แต่งกายภูมิฐานในชุดสากลสีเทา กำลังนั่งจิบเบียร์และมองลงมาข้างล่าง ขณะนี้ยังหัวค่ำฟิ่ง ๑๕.๐๐ น. เศษ การลีลาศยังไม่เริ่มต้น สุภาพบุรุษซึ่งส่วนมากอยู่ในวัยกลางคนและวัยชรา นั่งดื่มเหล้ารับประทานอาหารอยู่ตามโต๊ะต่างๆ และแทบทุกโต๊ะมีสาวสวยนั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย “แคนนารี” คิดค่าเสียเวลาสำหรับหญิงสาวเหล่านี้คนหนึ่งชั่วโมงละ ๑๐๐ บาทซึ่งออกจะแพงเกินไป แต่สำหรับนักธุรกิจที่เป็นเศรษฐีมีเงินล้าน ไม่มีใครสนใจเพราะเขามีมากมายพอที่จะจ่ายได้คล่องๆ

สุภาพบุรุษในห้องระเบียบชั้นบนหมายเลข ๑๓ เป็นสุภาพบุรุษจอมปลอม

เขาไว้หนวดเส้นเล็กๆ บุคลิกลักษณะเป็นผู้ดีแบบนายห้างหรือเสี่ยใหญ่ แต่ใครจะรู้ว่าเขาคือวายร้ายมาเก่า นักเลงใหญ่และฆาตกรโหดแห่งฮ่องกง นักค้าฝิ่นและเฮโรอีนที่เคยปะทะกับตำรวจฮ่องกงมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว เป็นนักต้มหม้อผู้กระโจนปล้นปล้นหลอกลวงสารพัด

หลังจากเขาชิงอันธพาลชาวจีนชื่อดังคนหนึ่งซึ่งต้องตายหน้าภัตตาคารแห่งหนึ่งและตำรวจไล่ติดตามเขาในระยะกระชั้นชิด แต่เขาหลบหนีไปได้เขาก็ต้องผ่นจากฮ่องกง หนีมาเมืองไทย จะกลับไปมาเก่าบ้านเกิดเมืองนอนของเขาก็ไม่ได้ เพราะเขามีคดีอุกฉกรรจ์ติดตัวผ่านนายตำรวจใหญ่คนหนึ่งรั้วปืนกลมือเข้าไปในรถเก๋ง

ในที่สุดโอดี้ก็ต้องกลับมาเมืองไทยอีกครั้งหนึ่ง

เขากำลังนึกถึงอดีตของเขา ในสมัยรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม เขาถูกอัครวินบุกเข้าจับตัวเขาที่บ้านพักในซอยสวนพลูด้วยข้อหาหลายอย่าง อธิปไตยผู้ตั้งเนรเทศเขาออกนอกประเทศในฐานะที่ท่านอธิปไตยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โอดี้หรือเสี่ยโอดี้ผู้ค้าฝิ่นและนักเลงใหญ่จึงต้องออกจากประเทศด้วยความอาลัยยิ่ง การกลับมาเมืองไทยคราวนี้เป็นภาระเด็ดขาดเข้าเมือง แต่เขาต้องจ่ายเงินนับหมื่นให้แก่ผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งซึ่งช่วยเหลือเขาเข้ามาในประเทศไทยทางมาเลเซีย ผู้นั้นได้ช่วยทำบัตรต่างด้าวปลอมให้เขาด้วย เปลี่ยนชื่อเสียเสียใหม่ ในบัตรต่างด้าวระบุว่าเขานักธุรกิจภูมิลาเนาอยู่ที่อำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลา

โอดี้ไม่กล้าปรากฏตัวในวงสังคมหรือในย่านชุมนุมชนของชาวจีนเพราะมีคนรู้จักเขามากมายเมื่อก่อนที่เขาจะถูกเนรเทศออกไปจากประเทศไทย เมื่อเขาเข้ามากรุงเทพฯ เขากับเมียสาวของเขาที่พามาจากปักกิ่งได้เข้าโรงแรมชั้นหนึ่งทางถนนสีลมพักอาศัยอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เขาติดตามอันธพาลมือดีที่เคยเป็นลูกน้องของเขาได้สามสี่คน แล้วเขาก็หาเช่าบ้านหลังหนึ่งในอัตราค่าเช่าเดือนละ ๕,๐๐๐ บาทอยู่ในทุ่งมหาเมฆ มีเครื่องเรือนพร้อม มีโทรศัพท์และผู้เฝ้าให้ใช้ด้วย โอดี้ซื้อรถเก๋งหนึ่งคันด้วยเงินสด และแล้วเขาก็หมดตัว

โอดี้จำเป็นต้องหาเงินใช้ด้วยการปล้นปล้นตลบตลอบทุกวิถี โดยมีส่วนร่วมใจที่เป็นอันพาลร่วมมือกับเขาหาเหยื่อมาให้ โอดี้เป็นคนใจกว้างสำหรับลูกน้องของเขา เมื่อเขาได้เงินมาเขาก็แจกจ่ายให้สมุนของเขาอย่างงดงามทำให้อันพาลเหลือเดนสามสี่คนนี้มีควมจริงรักภักดีต่อเขาอย่างที่สุด ทุกคนเรียกเขาว่าเสี่ยและอยู่ร่วมบ้านเดียวกับเขาปรนนิบัติรับใช้เขาอย่างใกล้ชิด โอดี้ได้กระทำตนเป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่งแม้กระทั่งแม่ครัวและสาวใช้ที่บ้านก็เข้าใจว่าเป็นเศรษฐีจริงๆ เขามีความเป็นอยู่อย่างสูง แต่งกายหรูหราทันสมัย ใช้เครื่องอุปโภคบริโภคราคาแพง ใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย

ความคิดคำนึงของเขาสิ้นสุดลงเมื่อเขาได้ยินเสียงเคาะบังตาประตูห้อง โอดี้มองไปที่บังตา เพียงแต่เห็นส่วนล่างของผู้ที่ยืนอยู่นอกบังตา เขาก็รู้ว่าสมุนคนสนิทและมือปืนประจำตัวของเขา

“เข้ามาซิ” เขาพูดภาษาไทยอย่างชัดเจน

บังตาห้องรับประทานอาหารซึ่งเป็นห้องพิเศษ คิดค่าเช่าห้องถึง ๕๐ บาทถูกผลัดออก ชายหนุ่มร่างใหญ่ใบหน้าหยาบคมหนึ่งพาตัวเดินเข้ามาถึงแม้เขาแต่งกายแบบสุภาพชนด้วยเสื้อผ้าที่มีราคาแพง แต่บุคลิกลักษณะของเขาก็บอกรู้ว่าชายผู้นี้เป็นอันพาลและอาชญากร ผิวดำคล้ำผมหักหักสกร นัยน์ตาโปนหน้าผากกว้างและริมฝีปากหนา จมูกใหญ่ เขาสวมกางเกงขาสั้นสีกรมท่า เข้ทฮาไวสีฟ้าลวดลายทันสมัย สักไฟเหนือริมฝีปากข้างขวาพอสังเกตเห็น

“ว่าไง ไวยแหวง เรียบร้อยหรือ?”

แสวงหรือที่แหวงอันพาลชื่อดังในถิ่นศรีขานซึ่งบัดนี้ได้ทิ้งถิ่นมาอาศัยกับโอดี้ที่บ้านทุ่งมหาเมฆเดินเข้ามานั่งร่วมโต๊ะกับลูกพี่ของเขา

“เรียบร้อยครับเสี่ย แต่ว่าไม่ได้เงินตามที่เสี่ยกะไว้ล่ะครับ”

“ได้เท่าไร?” วายร้ายมาเก่าถามโดยเร็ว

เจ้าหนุ่มร่างใหญ่วัย ๓๐ เศษล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทสามสี่ใบซึ่งมียางเส้นเล็กๆ รัดไว้เรียบร้อยออกมาวางบนโต๊ะเบื้องหน้าโอดี้

“ได้มา ๓,๕๐๐ เท่านั้นแหละครับ”

ไอ้ตี๋ผิวปากหวิวแล้วผินหัวเราะ

“ปีนกลมือหนึ่งกระบอก แม่กาศิน ๓ อัน กระสุนเกือบ ๒๐๐ นัดได้เท่านี้เอง เอาดีแหละวะกันกำลังร้อนเงินมีเงินติดกระเป๋าอยู่ในขณะนี้ เพียง ๓๐๐ บาทเท่านั้น นั่งรอแกลอย่างกระวนกระวายใจทีเดียว”

“ผมสาบานให้ก็ได้ละครับเฮีย ผมไม่ได้กินกำไรแม้แต่บาทเดียว เงินที่ผมใช้จ่ายเป็นค่ารถและค่าอาหารตลอดวันนี้ก็เป็นเงินที่เฮียให้ผมไป ๑๐๐ บาท”

“กันเชื่อใจแถมอ” ไอ้ตี๋พูดยิ้มๆ “กันไว้ใจแถมเท่ากับตัวกันเอง”

“ชอบคุณครับเฮีย ผมวิ่งขายปืนให้เฮียทั้งวัน ไปเสียวรอบเมืองมีคนอยากได้แต่ไม่มีเงินซื้อ บางคนก็ต่อเพียง ๓,๐๐๐ บาท รายนี้เขากำลังอยากได้ปีนกลมือครับ เขาจะเอาไปใช้ปล้นรถเมล์ทางอีสาน เขาต่อ ๓,๕๐๐ บาทผมก็ตัดสินใจขายให้เขาเพราะรู้ว่าเฮียกำลังร้อนเงิน แต่เขามีเงินไม่พอต้องพาผมไปวิ่งหาเงินจากพรรคพวกของเขาเกือบ ๒ ชั่วโมงกว่าจะได้เงินก็พลบค่ำ แล้วเราก็นั่งหมั่นแหม่นกัน”

ไอ้ตี๋หยิบปีกธนบัตรขึ้นมาดูแล้วดึงขยับออก เขานับเงิน ๕๐๐ บาทส่งให้มือปืนของเขา

“เฮ้อ-แถมเอาไปใช้บ้างซีแหวง”

“ไม่ละครับเฮีย ตอนนี้เฮียไม่มีเงินเฮียเอาไว้ใช้เถอะครับ”

ว้ายร้ายมาแก้ขัดเงิน ๕๐๐ บาททงไปในกระเป๋าเสื้อฮาวายของแสวงแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“แกทำงานให้กันเมื่อเห็นเดือนก็ดองได้รับการตอบแทนบ้าง เงินที่แกขายปืนให้กันนี่นะมันพอใช้อย่างมากอาทิตย์เดียวเท่านั้น กันจะต้องหาเงินก้อนให้ได้ในวันสองวันนี้ เพราะสิ้นเดือนจะต้องจ่ายค่าเช่าบ้านครึ่งหมื่นเหลือเวลาอีก ๑๐ วันก็จะสิ้นเดือนแล้ว ที่กันขายปืนกลไปก็เพราะเห็นว่ามันไม่จำเป็นจะต้องมีอาวุธร้ายขนาดนี้ มีปืนพกประจำตัวก็พอแล้ว และเรื่องที่จะปะทะกับใครเหมือนที่กันอยู่มาเก้าหรือยี่สิบก็งั้นไม่มี ขึ้นมีเรื่องถูกตำรวจรวบกันก็แค่ต้องติดคุกฐานหลบหนีเข้าเมือง พอออกจากคุกถูกเนรเทศออกไปจากเมืองไทยอีก ไม่มีประเทศใดหรือแผ่นดินส่วนใดในโลกนี้ที่จะให้ความร่มเย็นเป็นสุขเหมือนอย่างเมืองไทยเลย”

“จริงครับเฮีย เมืองไทยบ้านเมืองเป็นปรกติอาหารการกินเหลือเฟือ กะหรีก็แะนักร้องก็ฮู้เฮีย”

“แต่ที่ฮ้องงยังกว่านี้โว้ย ขนาดลอยเรือรับแขกหน้าสลอนไปหมดตำรวจเขาก็ไม่จับ” แล้วเขาก็เก็บเงินไว้ในกระเป๋ากางเกงของเขา “แถมกินอะไรสั่งมาซีแหวง ยกหูโทรศัพท์บนโต๊ะนี่ขึ้นกริ่งมันก็จะไปดั่งที่เคาเตอร์ข้างล่าง หรือคคกริ่งเรียกบอยหน้าห้องก็ได้”

“ไม่ละครับเฮีย ผมทานข้าวมาเรียบร้อยแล้ว เฮียจะต้องการอาหารอะไรเพิ่มเติมอีกไหมละครับผมจะสั่งให้”

ไอ้ตี๋สั้นศีรษะ

“พอแล้ว กันกินเนื้อสันสดคั๊กกับซีโครงหมูอบและเบียร์เท่านั้น ขอบใจมากแหวงที่แกวิ่งเดินขายปืนให้กัน”

“โธ-ทำไมเฮียจะต้องของใจผมด้วยครับ ผมเป็นลูกน้องของเฮีย ผมจะต้องรับใช้และทำตามคำสั่งของเฮียเสมอ”

ว้ายร้ายมาแก้หัวเราะเบาๆ เขาชะโงกหน้ามองลงไปข้างล่าง แล้วเขาก็แลเห็นฟ้าทเนอร์สาวสวยหลายคนกำลังยื่นห้อมล้อมหนุ่มใหญ่วัยกลางคนเจ้าของร่างสูงชะลูดแต่งสากลชุดสีน้ำทะเลสวมแว่นตาขอบกระคนหนึ่ง เจ้าหนุ่มน้อยก็อึ้งเหลือความหนุ่มเพียงเล็กน้อยแจกเงินให้พวกฟ้าทเนอร์คนละ ๑๐๐ บาทด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสแล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง ฟ้าทเนอร์กลุ่มนั้นติดตามไปนั่งร่วมโต๊ะสิ้นสุดความสนใจกับแขกคนอื่น

“เฮีย-แหวง แกดูซิ นันมันอาศัยกิมหงวนนี้หว่า กันไม่ได้เห็นเขาเกือบ ๑๐ ปีแล้วแต่กันยังจำได้”

แสวงชะโงกหน้ามองดูบ้าง ถึงแม้เขาไม่เคยรู้จักกับเสี่ยหงวนแต่เขาก็รู้ว่าเจ้าหนุ่มโย่งโก๊ะทำทางภูมิฐานคนนี่คืออาศัยกิมหงวน มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองไทย มีเงินมากมายมหาศาลมีกิจการค้าใหญ่โตหลายอย่าง นอกจากนี้ยังเป็นหุ้นของบริษัทต่างๆ อีกหลายบริษัท

“ใช่ครับเฮีย อาศัยกิมหงวนนายธนาคาร “สี่สหาย” ครับ”

ไอ้ตี๋ยิ้มละไม

“ทำยังไงกันถึงจะหลอกถ่ายกระเป๋าเสี่ยหงวนได้ แกรู้จักเขาหรือเปล่า”

“ไม่รู้จักหรือครับ แต่น้องชายผมซึ่งเป็นลูกของอามทำงานอยู่ที่โรงแรม “สี่สหาย” ของอาศัยกิมหงวน”

“เอ-อยากรู้จักจังโว้ย เท่าที่กันเคยทราบก็รู้ว่าเขามีเงินนับพันล้านขนาดท่านในโกศเคอร์รี่ให้มาแล้ว เมื่อมีคนกระซิบบอกท่านว่าท่านมีเงินและทรัพย์สินมัติน้อยกว่าเสี่ยหงวน นิสัยใจอกเป็นยังงี้ก็ไม่รู้ แต่ข่าวที่เขาพูดกันว่า ถ้าใครดูถูกกิดยิวขึ้นมาละก็ เสี่ยหงวนจะฉีกเงินเล่นที่ละหมื่นสองหมื่นอย่างหน้าตาเลย”

“ดูละครับ น้องชายผมมันก็เล่าให้ฟังอย่างนี้ เสี่ยหงวนใจกว้างขวางครับ แต่บ๊ายๆ บอๆ อย่างที่เขาเรียกว่าไม่มีใครจะเต็มเต็ง บางทีก็ซัดดาขาว บางทีก็ล้ออย่างบ้าบิ่น แกไม่เคยไปเที่ยวไหนคนเดียววันนี้ครับ ไปไหนก็มีเพื่อนคู่หูสามคนและญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าคุณ ดูเหมือนชื่อพระยาปัจจนิกฯ หรือยังงั้นผมก็ไม่จำไม่ได้”

“กันนี่ก็ออกแล้ว สามคนที่แกว่าคือพล, นิกรและศาสตราจารย์ดิเรก เขาเป็นเพื่อนกันและญาติกันอยู่บ้านเดียวกัน แต่ละคนล้วนแต่เป็นเศรษฐี แต่เสี่ยหงวนรวยกว่ามาก อ้า-นิสัยของเสี่ยหงวนชอบผู้หญิงหรือเปล่า”

“โอ-ผู้หญิงหรือครับเสีย เสียหงวนแกชีกอขนาดหนักเชียวยครับ เห็นสาวสวยหน้าแฉล้มเป็นต้องจิบทันที แต่ถ้ามีผิวแล้วถึงจะสวยยังไงก็ไม่
ยุ่งด้วยเพราะกลัวเสียชื่อและคงจะเห็นว่าเป็นบาปกรรมที่เป็นชู้กับเมียเขา”

“ดูละ คนมีเงินสันเหลืออย่างนี้ทำไมจะต้องไปเป็นชู้กับเมียเขา ผู้หญิงสาวและแม่หม้ายถมเถไป ได้การแล้วโว้ย แหวง กันจะใช้ให้รัชนีเป็น
นกดอต่อเสียหงวนไปบ้านเราคืนเงินให้หมดกระเป๋าคือไม่ให้เสียหงวนรู้ตัวว่าลูกคัม” โอดี้หมายถึงเมียสาวของเขาซึ่งเป็นโสเภณีชั้นสูงที่หาคใหญ่มี
ค่าตัว ๕๐๐ บาท และสมัครใจล่อมหัวจมท้ายกับโอดี้ถึงกับติดตามมาอยู่กรุงเทพฯ ด้วยกัน รัชนีสวยหยาดเยี่ยมไม่มีวีแววหรือริ้วรอยที่แสดงว่าเป็นนาง
โลมหรือเคยมีสามีแล้ว”

แสวงก้มลงมองดูเสียหงวนอีกซึ่งเขากำลังสั่งเหล้าและกับแกล้ม อาเสี่ยเคยพาพระคของเขามาเที่ยว “แคนนารี” ไม่กี่ครั้ง และได้วาด
ลวดลายของเศรษฐีใหญ่ จนกระทั่งผู้จัดการและเสมียนพนักงานพัทเนอร์และคนรับใช้หมอบกราบแทบแก้ว ออกอกเอาใจเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะแกชีกอ
จะเขียนบิลเท่าไร เขาก็ไม่ทักท้วง อาเสี่ยแจกจ่ายเงินราวกับพิมพ์ธนบัตรได้เอง”

“เฮียจะวางแผนอย่างไรครับ”

“เอาเถอะนำ ถ้าหากว่าเสียหงวนเป็นคนชีกอจริงอย่างที่แกว่ากับกันรับรองว่าเราต้องดัมเสียหงวนได้สำเร็จ”

แสวงลืมหูลง

“ผมรับรองครับเสีย เสียหงวนไม่ใช่ชีกอธรรมดาเนาะครับ ขนาดขอดชีกอเชียวยครับ สำหรับผู้หญิงสาวและสาวอย่างคุณรัชนีเมียของเฮียละก็
อาเสี่ยขนาดหึงเลยครับ”

“หึง.....” วายร้ายมาเก้าทวนคำ “แกหมายความว่ากระไรวะ กันเป็นคนจนแต่กันไม่เคยได้อินค่านี่ หรือไม่ใช่ภาษาจีน”

แสวงหัวเราะเบาๆ

“ครับ ไม่ใช่ภาษาจีนหรือเฮียแต่มันเป็นศัพท์สะแลงครับ หึงก็หมายความว่าบ้าผู้หญิงหรือหลงผู้หญิงอย่างไม่ลืมหูลืมตาหรือจะเรียกว่าเซ่หลิ
ก็ ได้ครับ”

ต่างคนต่างหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน

“เสียหงวนฟังมาถึงในทีครันนี้ เข้าใจว่าเขาคงจะไม่รีบร้อนกลับบ้านง่ายๆ”

“ใช่ครับ น้องชายผมมันเคยเล่าให้ฟังว่าถ้าเสียหงวนกับเพื่อนๆ ไนท์กลับคืนไหนละก็มักจะสนุกสนานอยู่กับพวกพัทเนอร์อยู่จนดึก แล้วก็
กว่าพัทเนอร์ไปคนละคนพาไปโรงแรมของเขา”

“โรงแรม “สี่สหาย”...”

“ครับ ที่นั่นมีบังกาโลบ้านพักอยู่ด้านหลังโรงแรมอย่างหรูหราเป็นสโมสรหย่อนใจของเสียหงวนกับเพื่อนๆ ครับ”

ว้ายร้ายมาเก้าทวนคำพิพากษาขึ้นมองดูเวลา

“กลับบ้านโว้ยแหวง กันจะรีบไปพบรัชนีเพื่อวางแผนกับหล่อนแล้วให้รัชนีมาที่นี่ คินนี้แกจะต้องสมมุติตัวเป็นพ่อเลี้ยงเซียงใหม่ แล้วก็ย้าย
ขอดเป็นลูกชายเจ้าของเหมืองแร่ภูเก็ต อ้ายเริ่มเป็นเจ้าของไร่เมืองชล อ้ายเซียงเป็นลูกชายและทายาทราชาที่ดินคุณหลวงหรือคุณพระอะไรก็ได้แล้วแต่
เราจะตีพิมพ์กัน ถ้าหากว่ารัชนีหลอกพาตัวเสียหงวนไปที่บ้านเราได้ กันก็มีหวังถ่ายกระเป๋าศือหงวนนับหมื่น ซึ่งแล้วเขาจะกลับไปเอาเงินที่บ้านมาแก้ตัว
เล่นลูกเต๋ากับกันอีก”

แสวงคิดมือแป๊ะ

“สำเร็จครับ ผมคิดว่าสำเร็จแน่ๆ คนอย่างเสียหงวนไม่ใช่คนเลงการพนันก็จริง แต่ถ้าเขาออกพอใจรัชนีเขาก็คงยอมร่วมวงเล่นลูกเต๋ากับพวก
เรา และเมื่อเขาหลงแล้วเขาก็เล่นแบบเศรษฐี เงินหมดกระเป๋าก็กลับไปเอาเงินที่บ้านมาเล่นอีก ตามข่าวที่เขาถือกันเนาะครับ อาเสี่ยกิมหงวนเก็บเงินใส่
ปี๊บไว้ที่บ้านตั้งหลายสิบปี๊บ ปี๊บละห้าแสนบาทครับ”

“ไอ้โฮ ถ้าเช่นนั้นก็เป็นโชคของเรา กันจะเฉลี่ยส่วนแบ่งให้แก่และลูกน้องของแกอย่างงดงามทีเดียว หมูตัวนี้เป็นหมูที่อ้วนใหญ่มีแต่เนื้อ
ล้วนๆ ไม่มีมันและไม่มีการคูก ถ้าเดือนเข้าเล่าเราได้ พวกเราก็จะมีเงินใช้อย่างฟุ่มเฟือยไปนาน ถึงแม้เขารู้ทีหลังว่าเขาถูกเราดัมเขาก็ไม่กล้าร้องแแรกแหก
กระเผลอเอาเรื่องเอาราวกับเรา เพราะเขาเป็นเศรษฐีใหญ่เป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง แล้วก็ป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ด้วย เสียรู้เสียเชิงใครก็ต้องเจียมเหมือน
เป่าสาก”

ว้ายร้ายมาเก้า ซึ่งกำลังเป็นขอดนักคุ่นแห่งนครหลวงเอี่ยมม็อกครังบนโต๊ะทันที พนักงานรับใช้คนหนึ่งแต่งเครื่องแบบเรียบร้อยริบเข้ามาใน
ห้องหมายเลข ๑๓ โอดี้สั่งให้นำบิลมาให้เขา

ใน ๕ นาทีนั้นเองหลังจากโอดี้ได้ชำระเงินค่าเบียร์ค่าอาหารเรียบร้อยแล้ว เขาก็พามือปืนหรือสมุนแขนขวาของเขากลับบ้านโดยรถเซฟโรเล็ต
แก๊งซึ่งยังใหม่เอี่ยม เพราะเพิ่งซื้อออกจากอู่ไม่ถึง ๒ เดือน

ท่ามกลางเสียงเพลงอันไพเราะและแสงไฟอันสลัวลาง สุภาพบุรุษกระเป๋านักที่มีวัยกลางคนและวัยสูงอายุ แต่ยังคงสองนิ้วและตะปับได้ไกล
ต่างพาพัทเนอร์ของตนออกถือสาอยู่บนฟลอร์

ขณะนี้เป็นเวลาเกือบ ๒๑.๐๐ น.แล้ว “แคนนารี” ก็คักอื้นหนาผาคั้งขึ้นทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศ พวกบ้อยและพัทเนอร์ไม่มีใครจะ
สนใจกับชาวต่างประเทศทำไคนัก ทั้งชาวยุโรปและอเมริกันส่วนมากมักจะกระดุกขดมัน ทิปบ้อยเพียงบาทเดียวหรือสองบาทตั้งอาหารเพียงจานเดียว

และเบิร์ทหนึ่งขวดเรียกผู้หญิงมานั่งร่วมโต๊ะก็พาโลพาเด ไม่ยอมจ่ายค่าธรรมเนียมให้ชั่วโมงละ ๑๐๐ บาท มีหน้าซำไม่ยอมสั่งเหล้าให้ผู้หญิงกินอีก ผู้พวกคนไทยและคนจีนที่เป็นเศรษฐีกระเป๋านักไม่ได้

เสี่ยหงวนนั่งอยู่ที่โต๊ะใกล้ฟลอร์ มีสาวสวยร่วมสนทนากับเขาถึง ๕ คน อาเสี่ยสนใจกับเหล้ามากกว่าเต็นรำ ส่วนฟ้าทเนอร์ที่เขาเรียกมานั่งคุยกับเขาก็เรียกมาเพื่อประดับเกียรติเท่านั้น เขาอนุญาตให้หล่อนสั่งเหล้าและเครื่องดื่มหรืออาหารมาตามใจชอบ แล้วก็ประกาศตัวด้วยความมั่นใจว่าเขาคืออาเสี่ยกิมหงวน เศรษฐีใหญ่ที่เขยทำคาคต่อใครฉีกเบ็งค์แข่งกับเขา เมื่อไม่มีใครสู้อาเสี่ยก็ฉีกเงินทิ้งเล่นราวสามสี่พันบาททำให้พวกชาวยุโรปและอเมริกันนั่งอ้าปากหาวไปตามกัน เพราะมีเศรษฐีคนเดียวในโลกนี้ที่กล้าฉีกเงินเล่นด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ชาวอเมริกันคนหนึ่งถึงกับไปดูเศษธนบัตรที่ถูกทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นข้าง โต๊ะเสี่ยหงวน เมื่อเขาหยิบขึ้นมาพิจารณาจนแน่ใจว่าเป็นธนบัตรจริงๆ ไม่ใช่เบ็งค์หลวงพอทวดก็ยกมือไหว้อาเสี่ยแล้วกลับมาตั้งโต๊ะของเขากับเพื่อนๆ ว่ามหาเศรษฐีอเมริกันสู้อาเสี่ยกิมหงวนไม่ได้ยอดเยี่ยมขนาด

เย็นวันนี้อาเสี่ยไปประชุมคณะกรรมการบริษัทประกันชีวิตและประกันภัยแห่งหนึ่งในฐานะที่เขาเป็นกรรมการอำนวยการคนหนึ่งของบริษัทนั้น เลิกประชุมในราว ๑๕.๐๐ น. ประธานอำนวยการบริษัทได้เชิญกรรมการทุกท่านไปเลี้ยงอาหารค่ำที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง แต่เสี่ยหงวนมีความสนิสนกับคณะกรรมการน้อยเกินไปจึงขอตัวกลับบ้าน แล้วก็ถือโอกาสมาเที่ยว “แคนนารี” หาความสุขสำราญตามประสาพ่อหม้ายเมียผลอ

อย่างไรก็ตาม เมื่อขาดเพื่อนเกลอทั้งสามและเจ้าคุณปัจฉิมก็ การเที่ยวของเขาก็หมดรส ดังนั้นพอดนตรีจบเพลง เสี่ยหงวนก็กวักมือเรียกคนรับใช้คนหนึ่งเข้ามาหาเขา

“ไปเอาบิลมาให้ข้า”

“ครับผม” พนักงานรับใช้รับคำสั่งอย่างนอบน้อมแล้วรีบเดินไปทางเคาเตอร์

ฟ้าทเนอร์ทั้ง ๕ คน ต่างพากันมองดูเสี่ยหงวนอย่างอึ้ง

“อาเสี่ยจะกลับหรือคะ”

“จ๊ะ แล้วอีกสองสามวันจะพาเพื่อนมาเที่ยวที่นี่อีก เอ้า-เอาเงินไปใช้คนละ ๕๐๐ ถ้ามีเงินอยู่แล้วจะเผาทิ้งเสียบ้างก็ตามใจ”

เขาแจกเงินเป็นว่าเล่น ฟ้าทเนอร์สาวต่างประนมมือไหว้เขาแล้วรับเงินมาถือไว้ด้วยความตื่นเต้นดีใจ พวกฟ้าทเนอร์ที่ไม่ได้ถูกเรียกมานั่งร่วมโต๊ะพากันมองดูด้วยความอิจฉาริษยา

สาวน้อยร่างอวบอัดหน้าอกภูเขามิลาญคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายของอาเสี่ยได้ยกมือจับแขนเขาแล้วเอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบ

“หนูอยากนั่งรถคิดเล็กคะ พาหนูไปนั่งรถเที่ยวหน่อยได้ไหมคะ”

เสี่ยหงวนทำหน้าที่

“อย่างเพิ่งเลยหนู พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้าไปทำงาน แล้วก็ตัวหนูร้อนเหลือเกินซักสงสัย”

“อืดยาย หนูไม่ได้เป็นอะไรนะคะอาเสี่ย หนูเป็นคนอวดอดตัวก็อุ่นยังงี้แหละคะ”

สาวสวยอีกคนหนึ่งพูดเสริมขึ้นอย่างเหินบ่น

“อาเสี่ยกลับดึกไม่ได้หรอกจะเพราะคุณนายที่บ้านท่านคอยอยู่”

“ปู้โธ่” เสี่ยหงวนอุทานแล้วหัวเราะ “พูดราวกับว่าคนอย่างฉันน่าจะกลัวเมียเสี่ยเต็มประดา”

สาวน้อยขมขื่น

“แต่ใครๆ เขาว่าอาเสี่ยกลัวคุณนายที่บ้านยังกะหนูกลัวแมวไม่ใช่หรือคะ”

กิมหงวนซักย่ะก็ทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“ก็ไซ้ล่ะซี ไม่กลัวเมียแล้วจะไปกลัวลิงที่ไหนล่ะ ผู้ชายที่ไหนบ้างที่ไม่กลัวเมีย ต่อให้เป็นนักมวยแชมป์โลก เป็นนักแสดงใหญ่หรือเป็นรัฐมนตรีก็กลัวเมียด้วยกันทั้งนั้นแหละคนสวย ต่างกันก็แต่เพียงว่ากลัวมากหรือกลัวน้อย”

ฟ้าทเนอร์ร่างสูงโปร่งคนหนึ่งกล่าวถามขึ้นเบาๆ

“แล้วอาเสี่ยกลัวมากหรือกลัวน้อยล่ะคะ”

เสี่ยหงวนนั่งคิดแล้วพูดเสียงอ่อย

“ถ้ามันก็คงไม่น้อยแหละหนู อ้ายเรื่องเมียนั้นมันแปลก ผู้ชายมักจะชอบคุยโม้ว่าไม่กลัวเมีย แต่ที่แท้หน้าไหนก็หน้านั้น อ้า-ตัวหนูล่ะกลัวหนูหรือเปล่ากรรมการ”

กรรมการร้องกรีดเหมือนเสี่ยหงวนโยนจิ้งจกใส่หล่อน

“หนูยังไม่มีตัว หนูยังเป็นสาวนะอะ”

“แสะแอ้ ให้ฟ้าผ่ารากลือค”

“ไม่แอ้ หนูไม่ชอบสาบาน หนูเป็นโสดและมีอิสระคะ ไม่เชื่ออาเสี่ยรับหนูไปเที่ยวซิคะหนูจะไปได้ไหม”

อาเสี่ยขมขื่น

“จริงๆ นะอะ”

มีมือของใครคนหนึ่งเขี่ยขาอาเสี่ยเป็นความหมาย บอกให้รู้ว่ากรรมกรรมมีผลแล้ว การต่อเสียดิจฉมาตาเรือนทรยศหักหลังกันในหมู่พวกพัวพันเนอรนั้นย่อมมีเสมอแทบทุกไนท์คลับ

คนรับใช้นำบิลใส่ถาดเงินใบเล็กๆ มาให้เสี่ยหงวนแล้วกล่าวกับเขาอย่างพินอบพิเทา

“ผู้จัดการให้เรียนอาเสี่ยว่าค่าเสี่ยเวลาของฟ้าทเนอร ๕ คนคิดเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้นแหละครับ คือคิดเพียง ๕๐๐ บาท”

“เออน่า ลืออ่านยอดเงินให้อัวฟังก็แล้วกัน ค่าเหล่านี้เครื่องดื่มที่โต๊ะอัวทั้งหมดเท่าไร”

“๑,๒๐๐ บาทครับ”

อาเสี่ยนับธนบัตรใบละร้อยบาทส่งให้รวม ๑๓ ฉบับ

“เอาไป ๑,๓๐๐ แล้วไม่ต้องเอามาทอนเงินเหลือเป็นของลือ อ้อ – ผ่ากให้แก๊ชเชียร์อีก ๒๐๐ บาท หน้าตากระจุมกระจิมยังไม่ขึ้นสนิมอัวชอบ”

“ครับผม” บ้อยหนุ่มรับคำและก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างนอบน้อมนำเงินสด ๑,๓๐๐ บาทซึ่งอยู่ในถาดเงินเดินตัวปลิวไปทางเคาเตอร์ทันทีตนเอง รัชนิเมียสาวของวรายัยมาเกาก็ปรากฏตัวขึ้น

หล่อนเดินเข้ามาในห้องโถงของ “แคนนารี” ในท่าทางตื่นๆ ขลาดกลัว รัชนิเป็นหญิงสาวที่สวยงามสะคราญตา ยากที่จะหาใครเปรียบเหมือนร่างของหล่อนสูงโปร่ง ส่วนตัว ๑๖-๒๓-๓๔ ผิวเนื้อขาวผ่องปราศจากไฟฟ้ราสี ใบหน้างามแจ่มทั้งมองผาดและมองพิศ ปากแก้มก็คว้างกระจุมกระจิมทำผมแบบทันสมัย แต่แต่งหน้าเพียงเล็กน้อย และแทนที่หล่อนจะแต่งกายหรูหราหล่อนกลับแต่งกายเรียบร้อย กระโปรงสีเขียวแก่ เสื้อคอฮาวสีเขียวอ่อนแขนสามส่วน หล่อนทำให้ใครต่อใครพากันมองดูหล่อนเป็นตาเดียว บุคลิกลักษณะเหมือนกับว่าหล่อนเป็นนิสิตหรือนักศึกษา มือขาวถือกระเป๋าใส่เศษสตางค์และผ้าเช็ดหน้าสีขาว

หล่อนรู้แล้วว่า อาเสี่ยกิมหงวนกำลังจ้องมองดูหล่อน ถึงแม้ว่ารัชนิไม่เคยรู้จักอาเสี่ยมาก่อน แต่ก็เคยเห็นรูปถ่ายของเขากับเพื่อนเกลอของเขาในหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยๆ สุกภาพบุรุษร่างสูงชะลูดสวมแว่นตาขอบกระแบบกิมหงวน ก็เห็นจะมีเพียงคนเดียวในเมืองไทยซึ่งใครๆ ก็รู้จัก

รัชนิสาวสวยที่มาเหนือเมฆในเรือนร่างเทพธิดารู้ตัวว่าเสี่ยหงวนจ้องมองดูหล่อนด้วยความสนใจ หล่อนก็ทำเป็นสอดส่ายตามองหาใครคนหนึ่ง และเดินตรงเข้ามาหยุดข้างโต๊ะอาเสี่ย หล่อนแสดงบทบาทตื่นเต้นหวาดกลัวสถานที่เช่นนี้ได้ดีมากเหมือนกับนางกวางระวังภัย แล้วหล่อนก็แกล้งทำเป็นถามฟ้าทเนอรคนหนึ่งที่นั่งอยู่ทางซ้ายของอาเสี่ย

“ประธานไทยเออะคะ มีผู้ชายหนุ่มคนหนึ่งหน้าตาคล้ายดิฉันมาเที่ยวที่ “แคนนารี” บ้างหรือเปล่านั้นคะ”

เสี่ยหงวนจอมซึกอพูดโพล่งขึ้นทันที

“น้องชายหรือพี่ชายของคุณหรือครับ”

รัชนิยิ้มให้เสี่ยหงวน เพียงแต่ยิ้มของหล่อนทำให้หมาเสรษฐีติดอยู่ในห้วงรักเหวโลกทันที

“น้องชายคะ น้องชายของดิฉันเอง” หล่อนพูดค่อนข้างช้าและแผ่วเบา น้ำเสียงของหล่อนไพเราะจับใจเสี่ยหงวนอย่างยิ่ง ราวกับว่ารัชนิกินน้ำค้างต่างอาหารเหมือนจิ้งหรีดในนิทานอีสป

เสี่ยหงวนลุกขึ้นยืนและยิ้มให้หล่อนในท่าทางเจ้าชู้ แต่พวกฟ้าทเนอรมองดูรัชนิอย่างซิงซัง

“ทำไมคุณจะต้องมาตามเขาล่ะครับ ธรรมดาชายหนุ่มก็ต้องมาหาความสุขสำราญตามสถานที่เช่นนี้บ้าง”

หล่อนทำหน้าที่เสิร์ฟเหมือนกับจะร้องไห้ ถ้ารัชนิเดินหนังกิ่งคคว้าวักดาทองเอาไปครองหลายปีมาแล้ว

“เรวัตไม่เคยเที่ยวบาร์หรือไนท์คลับอย่างนี้หรือคะ แกยังเป็นนักศึกษาอยู่คะ แต่เมื่อตอนเย็นแถมมีเรื่องเป็นปากเป็นเสียงกับดิฉัน ดิฉันบ่นว่าแกและอาจะรุนแรงไปบ้าง แกก็เลยแต่งตัวออกจากบ้านขอเงินคุณอา ๕๐๐ บาทบอกว่าจะมาเที่ยว “แคนนารี” กับเพื่อนๆ ดิฉันกลัวว่าแกจะมาเหล้าคะเพราะแกไม่เคยกิน”

“อ้อ จริงครับ เหล้าไม่ใช่จำเป็นหรือโอเค๊ยะ คนไม่เคยกินดื่มเข้าไปก็ต้องเมาหัวทิ่มหัวดำ ลองไปค้นหาทางด้านหลังซีกรับ ที่สวนหลังตึกนี้มิได้ะรับประทานอาหารสำหรับผู้ชอบความสงบเงียบ น้องชายของคุณกับเพื่อนๆ อาจจะอยู่ที่นั่นก็ได้ ถ้าแกมาจนหมดสติคุณก็อุ้มแกกลับบ้าน”

หล่อนยิ้มเจื่อนๆ

“ดิฉันอืมไม่ไหวหรือคะ”

“ถ้ายังงั้นก็ให้แกอุ้มคุณก็ได้ อ้อ – แต่แกมาคงอุ้มคุณไม่ไหว เดินออกไปขึ้นรถก็คงไม่ไหว ผมยินดีให้ความช่วยเหลือคุณครับ เชิญซีกรับคุณคงไม่รังเกียจที่จะรู้จักกับผม..... เพฆมมาต ๐๐๗ เอ๊ย... ไม่ใช่ครับ ผมคืออาเสี่ยกิมหงวนไทยแท้ ซึ่งคุณคงรู้จักชื่อผมดีแล้ว”

รัชนิแกล้งแสดงท่าที่ตื่นเต้นดีใจ

“อาเสี่ยกิมหงวน... โอ... คุณคืออาเสี่ยกิมหงวน มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยลูกชายเจ้าสัวกิมเบ๊หรือคะนี่”

เสี่ยหงวนสะอื้นโหยง

“แล้วกัน เตี่ยผมเพิ่งถึงไปนานแล้วไม่น่าจะเอ่ยถึงแกเลย ถูกแล้วครับผมคือลูกชายเจ้าสัวกิมเบ๊พ่อค้าเงินผู้ยิ่งใหญ่ในอดีต”

หล่อนกระพุ่มมือไหว้เขาอย่างอ่อนช้อย

“ประทานโทษค่ะที่ดิฉันเอ่ยนามถึงบิดาของคุณ อ้า – อาเสี้ยกิมหงวนในเมืองไทยเรามีอยู่หลายคนนี่คะ แต่ใครๆ รู้ว่าอาเสี้ยกิมหงวนมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองไทย ก็คือลูกชายของท่านเจ้าสัวกิมเบ๊”

“ว้า – ล้อชื่อพ่อผมอีกแล้ว ไปซีครับ ผมจะพาคุณไปดูข้างหลังตึกและขึ้นไปดูตามห้องพิเศษชั้นบน มันใจอะครับว่าคุณจะไม่ได้รับภัยอันตรายใดๆ จากผมเลยเพราะผมเป็นผู้ดีไม่ใช่ผู้ร้ายและเป็นพลเมืองดีมานานแล้ว ไม่เคยเป็นพลเมืองเสียเลย”

“ขอบคุณค่ะ อนุญาตให้หนูเรียกตัวเองว่าหนูและเรียกคุณว่าอาเสี้ยกิมหงวนนะคะ”

“ตกลงเลยครับ คุณบอกผมหน่อยซีครับว่าคุณเป็นใคร”

“รัชนี รุ่งรังสีค่ะ”

“ไอ้โฮ ชื่อเดียวกับยายผมเสียด้วย ชื่อคุณเพราะมากครับสมกับความสวยและความน่ารักน่าเอ็นดูของคุณ เชิญครับ”

อาเสี้ยกิมหงวนใจอย่างยิ่ง ที่ได้เดินเคียงคู่กับสาวสวยซึ่งเขาหาตัวไม่ได้มาก่อนคือนางงุพิชที่กำลังจะลัดคิวเขาโดยร่วมงานกับวายุร้ายมาเก้าตัวรักของหล่อน และขณะนี้ทางบ้านพักของโอดีก็เตรียมการต้อนรับมหาเศรษฐีไว้แล้ว”

สวนหลังไนท์คลับมีโต๊ะรับประทานอาหารอยู่ประมาณ ๑๐ โต๊ะ แต่ระยะนี้ฝนปรอยตอนหัวค่ำเสมอ ขณะนี้เมฆฝนที่กำลังมืดครึ้ม จึงมีสภาพบุรุษผู้สูงอายุนั่งดื่มเหล้ารับประทานอาหารกันอยู่เพียง โต๊ะเดียวเท่านั้น เขาพารัชนีย้อนกลับขึ้นมาบนตึกใหญ่ขณะที่ดนตรีเริ่มทำเพลง รัชนีเดินอาเสี้ยผ่านห้องโถงชั้นบนไปขึ้นบนสักครู่จึงกลับมา

“หนูจะทำอย่างไรดีคะอาเสี้ย เรวัดคงไม่ได้มาที่นี่ แกเป็นคนคิดมากหุ่นหันปลิ้นปล้อนเสียด้วยค่ะ ไม่ทราบว่าจะไปตามที่ไหนดี”

อาเสี้ยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ลองไปตามตามภัตตาคารและไนท์คลับแถวนี้ซีครับ ถนนตัดใหม่เพชรบุรีมีสถานที่ที่หย่อนใจอยู่มาก คุณเอารถมาหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ หนูมาแท็กซี่”

“ถ้ายังงั้นไปกับผม นั่งคาดิลแล็คเบาะนุ่มๆ คันเบียร์มีแอร์คอนดิชั่นสบายไปเลยครับ ผมจะพาคุณไปตามหาน้องชายของคุณตามภัตตาคารหรือไนท์คลับแถวนี้ แล้วผมจะพาคุณไปส่งบ้าง ผมจะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งถ้าผมได้มีโอกาสขับรถของผมให้คุณนั่ง”

อาเสี้ยก้าวเข้ามาในกับที่หล่อนวางไว้แล้ว รัชนีแก้มองหน้าเศร้าและทำเป็นนั่งคิด

“หนูคิดว่าเรวัตอาจจะไปขลุกอยู่ตามบ้านเพื่อนของแกก็ได้ค่ะ แต่แกมีเพื่อนอยู่มากก็หาไม่ได้ว่าแกจะไปอยู่ที่บ้านใคร หนูจะกลับบ้านละคะ กรุณาอย่าให้หนูรบกวนอาเสี้ยมากไปกว่านี้เลยนะคะ หนูกลับแท็กซี่ก็ได้”

“ไอ้โฮ ไม่ได้หรอกครับ” เสี้ยหงวนพูดเร็วปรือ “ผมจะปล่อยให้คุณไปตามลำพังอย่างไรกัน หากคุณโชคร้ายไปเจอเอาแท็กซี่ที่เป็นโจรหรือเป็นนักจิ้งจอกของคุณจะเดือดร้อน ให้ผมไปส่งดีกว่า ผู้หญิงที่สวยและน่ารักอย่างคุณผมขับรถให้คุณนั่ง ๑๐ วัน ๑๐ คืนผมจะไม่ปนสักคำ”

หล่อนกระพุ่มมือไหว้เขาอีกครั้งหนึ่ง

“อาเสี้ยกรุณาหาหมากกินไปเสียแล้วค่ะ สมดังที่เขาโจษกันว่าอาเสี้ยกิมหงวนเป็นมหาเศรษฐีที่ใจบุญมีความโอบอ้อมอารีมาก”

“แหม – เล่นขอกันซึ่งหน้าอย่างผมอายแยะ ตัวผมซักจะลอยแล้ว ไปเถอะครับผมจะไปส่งคุณที่บ้านและผมจะได้มีโอกาสได้รู้จักกับคุณพ่อคุณแม่ของคุณ”

รัชนียิ้มเศร้าๆ ด้วยบทบาทอันสูงของหล่อนซึ่งหล่อนได้เผชิญชีวิตมาแล้วอย่างโชกโชนทุกแห่งทุกมุม นับตั้งแต่หล่อนมีอายุได้ ๑๗ ปี จนกระทั่งปัจจุบันนี้หล่อนมีอายุ ๒๑ ปีบริบูรณ์

“คุณพ่อคุณแม่ของหนูเสียเสียแล้วค่ะ”

“อ้าว ถ้ายังงั้นเราก็นั่งรถกันคนเดียวกันนะซีครับ ผมก็ทำพ่อกับแม่เหมือนกัน คุณอยู่กับใครครับ”

“อาของดิฉันค่ะ”

“ขอโทษ ท่านเป็นใครกัน”

หล่อนเตรียมคำตอบไว้แล้ว

“สมชาย รุ่งรังสีค่ะ”

“เป็นข้าราชการ.....”

“มิได้ค่ะ ท่านเป็นนักธุรกิจ หนูยินดีที่จะเรียนให้อาเสี้ยทราบว่าคุณพ่อของหนูก็เป็นลูกจีนเหมือนอย่างอาเสี้ยแหละค่ะ”

“ยังงั้นหรือครับ ผมกับอาของคุณคงจะได้รู้จักกันเป็นมิตรที่ดีต่อกันในคราวนี้”

อาเสี้ยพารัชนีเดินออกไปทางหน้าตึกใหญ่ลงบันไดหน้าตึกตรงไปยังรถคาดิลแล็คเก็งคันงามของเขาซึ่งจอดรวมอยู่กับรถเก๋งอีกหลายคัน

ในชั่วโมงนั้นเองคาดิลแล็คเก็งก็บุกเข้ามาในซอยๆ หนึ่งของทุ่งมหาเมฆซึ่งเต็มไปด้วยถนนซอยหลายแห่ง เมื่อผ่านหมู่บ้านของพวกควาหนั่งและนักร้องเสียงทองไปสักครู่ก็ถึงบ้านพักของนายโอดีซึ่งบัดนี้ได้สมมุติตัวเองว่าเขาชื่อสมชาย รุ่งรังสีนักธุรกิจการค้าคนหนึ่ง ส่วนสมมุติของเขาทั้ง ๔ คน ก็ล้วนแต่อยู่ในบทบาทล่อลวง แสวงมือปืนของโอดีใช้นามว่าแสวงศิลป์พ่อเลี้ยงเซียงใหม่ ยอดเป็นยอดยิ่งลูกชายเจ้าของเหมืองแร่ภูเก็ต เริ่มเป็นเริ่มฤทธิ์เจ้าของไร่เมืองชล และเจ้าเซียงเป็นวิเชียรลูกชายและทายาทของราชาที่ดิน

คาดิเล็กแก๊งแล่นมาจอดหน้าประตูรั้วบ้านพอคิมองแลเห็นตัวตึกขนาดกลางซึ่งเป็นตึกแบบทันสมัยปลูกอยู่ในที่ดินหนึ่งไร่มีโรงรถพร้อมเจ้าของบ้านมีเจตนาสร้างตึกหลังนี้ให้ฝรั่งเช่า ผู้ที่มาเช่าอยู่เปลี่ยนหน้ากันบ่อยๆ เพราะฝรั่งเริ่มรู้ว่าเขาควระเช่าบ้านในราคาเพียงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาทเท่านั้นซึ่งก็พออยู่ได้

คนสวนของนายโอดิวังมาเปิดประตูรั้ว และมองเข้ามาในรถอย่างตื่นๆ สาวสวยร้องบอกคนสวนให้รู้ว่าหล่อนเป็นใคร

“ฉันเองนายแจ๊จ”

เสียงหวนขับคาดิเล็กแก๊ง คลานผ่านประตูรั้วบ้านเข้าไป เมื่อผ่านหน้าโรงรถเขาก็แลเห็นเซฟโรเล็ทแก๊งสีเทาแบบหลังสุดจอดอยู่ในโรงของมัน อาเสี่ยหารู้ไม่ว่าโอดิวังกับสมุนของเขาแอบมองอยู่ในห้องชั้นบนของตัวตึก ซึ่งห้องนั้นเป็นห้องพักผ่อน และโอดิวังใช้ดั้มมนุษย์จันเพื่อยุ่ยมาแลกคนแล้ว

รถแก๊งคนงามของเศรษฐีใหญ่แล่นมาหยุดหน้าตึกพอดี

“เชิญสิคะอาเสี่ย” รัชนีพูดยิ้มๆ “เชิญขึ้นไปบนตึกเถอะคะ”

กิมหวนวนยิ้มๆ

“คุณอาคุณคุณใหม่ครับผมลืมถามไป”

“ไม่ค่ะ คุณอาสมชายใจดีค่ะ”

“อ้อ – ไม่ทำผมนะครับ”

รัชนีหัวเราะคิก

“อู๋ตาย อาเสี่ยพูดราวกับว่าคุณอาของหนูเป็นสุนัขยังงั้นแหละ”

ทั้งสองพากันลงจากรถคนละข้าง เสียงหวนเดินอ้อมหน้ารถเข้ามาหาหล่อน รัชนีพาเขาเดินขึ้นบันไดตึกตรงเข้าไปในห้องรับแขกขนาดกลาง มีโต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกและเครื่องตกแต่งห้องไม้หุรหุราจนเกินไปนัก

“เชิญนั่งสิคะ หนูจะขึ้นไปเรียนให้คุณอาทราบค่ะว่าหนูไปตามเรวัตไม่พบ และบังเอิญได้รู้จักกับอาเสี่ยซึ่งอาเสี่ยก็ได้เมตตามาส่งหนูถึงบ้าน”

“แะแะ รัชนี ไม่ทำผมแน่นอนะครับ”

“ค่ะ”

“เดี๋ยวครับ ผมถามอะไรอีกนิด คุณอาของคุณไว้หนวดหรือเปล่า”

รัชนีเกือบจะหัวเราะออกมดั่งๆ ตามปรกติหล่อนเป็นคนเสี้ยนต้นเสียด้วย

“เอาไว้ค่ะ”

เสียงหวนแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน

“ถ้ายังงั้นผมลาคุณละครับคุณรัชนี เดี่ยวผมเคยสอนผมว่า เสือคุณ หมิดู หรือคนมีหนวดอย่าไว้ใจจะเจ็บตัว”

เมียสาวของวายุร้ายมาแก้อดหัวเราะไม่ได้

“หนูรับรองค่ะว่าคุณอาของหนูใจดีที่สุดในโลก

“แต่เอาไว้หนวดนี้ครับ”

“คนมีหนวดที่ใจดีก็มีถมไปนี่คะ”

“เห็นจะจริงครับ” อาเสี่ยพูดยิ้มๆ แล้วทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม “เดี๋ยวผมไว้ทั้งหนวดทั้งเคราครับ แต่ใจดีไม่คุณนอกจากเวลาอยากสูบฝิ่นแล้วไม่ได้สูบ เรียนคุณอาคุณเถอะครับว่าผมมาดีไม่ได้มาร้าย”

รัชนีพาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก กิมหวนวนมองตามจนลับตา เขายอมรับว่าเขาไม่เคยเห็นผู้หญิงสาวคนใดที่จะสวยและมีเสน่ห์ยิ่งไปกว่ารัชนีเลย หล่อนงามพร้อมทั้งกิริยามารยาทเป็นที่ถูกใจอาเสี่ยอย่างยิ่ง เขาเชื่อว่าหล่อนมีฐานะอยู่ในเกณฑ์ดี แต่ก็ยังไม่คิดเงินเกินไปนัก เขาอาจจะหวังได้หล่อนเป็นอนุชของเขาถ้าหากว่าเขาเอาเงินเขาทุ่มตามวิธีการของเศรษฐีที่ได้รับความสมปรารถนาทุกอย่างด้วยอำนาจเงิน คิดแล้วเสียงหวนก็นึกกระหิมียิ้มย่อง

เขานั่งสงบเงียบอยู่ในห้องไม่ถึงนาที สาวใช้คนหนึ่งก็นำเครื่องคิมมาเสิร์ฟให้เขาแล้วกลับออกไป ต่อจากนั้นสักครู่หนึ่งรัชนีก็เข้ามาในห้องรับแขกและนั่งลงบนเก้าอี้ตามข้างประตูห้อง

“อ้อ – อาเสี่ยคะ”

“ว่ายังไงครับ คุณอาคุณเถอะกลับแล้วกระมัง”

“ยังค่ะ แต่ว่าท่านมีแขกค่ะ อ้อ – ให้หนูเรียนอาเสี่ยตามตรงเถอะนะคะ คุณอากำลังเล่นการพนันกับเพื่อนๆ ของท่านสามสี่คนค่ะ”

เสียงหวนไม่ได้เฉลียวใจเลย

“เล่นไพ่กันหรือครับ”

“ไม่ค่ะ เล่นไฮโลว์ค่ะไม่ใช่ไพ่ ท่านสั่งไว้ให้เรียนอาเสี่ยว่าท่านขอบคุณมากที่กรุณามาส่งหนู ถ้าหากว่าอาเสี่ยไม่รังเกียจแล้วท่านขอเชิญขึ้นไปพบข้างบนค่ะ จะได้คุยกับท่านและดูท่านกับเพื่อนเล่นไฮโลว์กัน”

เสียงหวนยิ้มเล็กน้อย

“ดีซีครับ ผมอยากรู้จักคุณสมชายคุณอาของคุณ เพื่อนๆ ของท่านมีใครบ้างล่ะครับ”

รัชนีแกล้งทำเป็นนิ่งคิด

“มีพ่อเลี้ยงเชียงใหม่คนหนึ่งค่ะ แล้วก็ลูกชายคุณพระโลหการฯ เจ้าของเหมืองแร่ภูเก็ต เจ้าของไร่และโรงน้ำตาลเมืองชล อีกคนเป็นลูกชายราชาที่คืนค่ะ” พุดจบพล่อกก็ลุกขึ้นยืน “เชิญค่ะ หนูจะพาอาเลี้ยงขึ้นไปพบท่าน”

เสียงหวนรับลุกขึ้นด้วยความดีใจ เขาคิดว่าเขาควรจะผูกมิตรไมตรีกับนายสมชายไว้ เพราะถ้าหากว่านายสมชายรักใคร่ชอบพอใจเขา เขาก็มีหวังรัชนียิ่งขึ้นอีก เขาเดินตามหล่นออกไปจากห้องรับแขกอย่างภาคภูมิใจ

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เงินสดของอาเลี้ยง ๑๑,๐๐๐ บาทที่อยู่ในกระเป๋าอาเลี้ยงก็หมดเกลี้ยง เพราะการโกงอันแนบเนียนของโอดีเจ้ามือไฮโลว์โดยใช้ลูกเต๋าทั่ว และให้เมียเขาคอยช่วยวนเสียงหวน

อาเลี้ยงขับรถคิดเล็กเก๋งออกจากบ้านโอดีอย่างรวดเร็วราวกับเหาะ เขาจะไปเอาเงินสดที่บ้านมาเล่นแก้ตัวใหม่ เขารับรองกับโอดีและพวกเศรษฐีที่มาละเล่นเพื่อนร่วมวงไฮโลว์ว่าเขาจะกลับมาที่บ้านของโอดีภายในหนึ่งชั่วโมงเป็นอย่างช้า ความจริงอาเลี้ยงไม่ได้นึกเสียดายเงิน ๑๑,๐๐๐ บาทเลย เขาเข้าใจว่าการเล่นการพนันนั้นเป็นไปด้วยความยุติธรรมไม่มีการโกง แต่โชคของเจ้ามือคือโอดีคิดว่าเขาเจ๊งหมดกระเป๋า เขาอยากจะให้รัชนีเห็นว่าเขาร่ำรวยอย่างมหาศาล เขาจึงกลับไปเอาเงินที่บ้านมาสู้อีก

เสียงหวนมาถึงบ้านในเวลา ๒๒.๐๐ น.

คนยามของบ้าน “พัชราภรณ์” เป็นผู้เปิดประตูรับเขา อาเลี้ยงขับรถเก๋งคนงามแล่นเข้ามาในบ้านและหยุดที่หน้าโรงรถ เขาแลเห็นแสงไฟที่ติดใหญ่ทั้งชั้นบนและชั้นล่างยังสว่างจ้า เสียงหวนเปิดประตูก้าวลงจากรถเดินตรงไปที่ตัวตึก เจ้าหัวออกมารับหน้าเขา

“เจ้านายของแกเขายังไม่ขึ้นนอนกันอีกหรือ”

“รับประทานยังครับ ฟังกลับมาจากคุณหญิงครับ”

“อ้อ แล้วพวกคุณนายทั้งหลายล่ะ”

“รับประทานเล่นบริหารนิ้วมืออยู่ในห้องคุณหญิงครับ”

เสียงหวนยิ้มออกมาได้ เมื่อนวลลอลูกอยู่ในห้องนอนของคุณหญิงวาด เขาก็มีโอกาสที่จะเปิดเซฟเอาเงินในเซฟออกมาอย่างสบายใจ ซึ่งเขามีเงินสดอยู่ในเซฟประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนเงินที่เคยใส่ปี๊บเก็บไว้ในห้องได้นำไปฝากไว้ที่ธนาคาร “สี่สหาย” หมดแล้ว

มหาเศรษฐีหนุ่ม ผู้ที่กำลังพิศواسเมียสาวของวรายัยมาเก้านัดเข้ามาในห้องโถงในท่าทางเศร้าสร้อยรันทศใจเหมือนกับชายหนุ่มที่กำลังตกอยู่ในห้วงรักเหวลึก เขาแลเห็นเพื่อนเกลอทั้งสามกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ นั่งเรียงรายอยู่ในห้องและกำลังสนทนากับโทรทัศน์

“โง่ – ไปกินเลี้ยงที่ไหนมาวะ” พลถามยิ้มๆ

อาเลี้ยงตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“ห้อยเทียนเหลาอะ”

นิกรยิ้มให้อาเลี้ยง

“ห่ออะไรมาฝากกันบ้างหรือเปล่า”

“อากระดุกไปมาห่อหนึ่ง แต่พอลงมาจากห้อยเทียนเหลาจะกลับบ้านเห็นหมาแม่ลูกอ่อนนอนหิวอยู่ข้างถนนกันก็เลยให้มัน”

“แล้วกัน เห็นหมาดีกว่าเพื่อนไปแล้วไหมล่ะ แกเป็นอะไรไปวะอ้ายหวน ทำไมหน้าตาแกหม่นหมองอย่างนี้ หรือไปคิดคอกคิดใจผู้หญิงที่ไหน”

เสียงหวนสะอื้นเล็กน้อย

“พูดเป็นบ้า เดียวเมียไต่ถามเข้ากันก็เดือดร้อนเท่านั้นเอง อ้า – กันมีธุระที่จะออกไปนอกบ้านอีก ธุระสำคัญมาก” พุดจบเขาก็ผลุนผลันเดินผ่านห้องโถงชั้นบนไปชั้นบน

พล, นิกร, ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างมองตามอาเลี้ยงด้วยความประหลาดใจ ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวขึ้นเบาๆ ว่า

“อ้ายหวนคิดผู้หญิงแน่”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี คงจะหลงเสน่ห์ฟ้าทเนอร์ที่ไนท์คลับ พวกกรรมการบริษัทคงไปเที่ยวหาความสุขสำราญกัน อ้ายหวนเกิดคิดเนื้อต้องใจใครเข้าถึงหน้าคำคำเล่าครีดยกลับมามีบ้าน”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ พุดเสริมขึ้น

“จริงไว้ย้อ อาจจะไปเอาเงินหรือเอาเครื่องเพชรไปให้ผู้หญิงก็ได้ คนอย่างอ้ายหวนถ้าชอบใจใครเป็นต้องทุ่มเทเงินนับหมื่นแสนทีเดียว”

พลหันไปมองดูเจ้าหัวซึ่งกำลังเดินเข้ามาในห้องโถงแล้วเขาก็พยักหน้าเรียก เจ้าหัวปราดเข้ามาทรวดตัวลงนั่งคุกเข่าเบื้องหน้าพล

“แกขึ้นไปข้างบน”

“ครับ” เจ้าหัวรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นรีบเดินไปที่ชั้นบน

“ประเดี้ยว” พลเอ็ดคะโรลัน “แกรู้แล้วหรือว่าฉันใช้ให้แกขึ้นไปทำไม”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานไม่ทราบหรือครับแต่ผมมันคนว่องไว”

พลหัวเราะหึๆ

“ประเดี้ยวฉันไวขึ้นมาบ้างแกก็จะอดกินน้ำพริกไปหลายวัน อ้า – ขึ้นไปข้างบนและแอบดูที่หน้าต่างห้องนอนอ้ายเสี่ย ดูซิว่ามันทำอะไรแล้วรีบลงมาบอกฉันเข้าใจไหม”

“ครับ”

“ไปซิ ระวังอย่าให้มันเห็นแกนะ”

เจ้าแห้วพาตัวเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เจ้าคุณปัจจนึกๆ เอื้อมมือปิดเครื่องรับโทรศัพท์ขนาด ๒๔ นิ้วแล้วปรารภกับสามสาวด้วยความหวังยอกิมหงวน

“อ้ายหงวนนะมันบ้าผู้หญิงชikovขนาดหนัก หลายครั้งแล้วที่เกือบจะถูกผู้หญิงปอกลอกแต่พวกเราช่วยกันขัดขวางป้องกันไว้ เห็นผู้หญิงสวยๆ ไม่ได้ไม่รู้ว่เพราะอะไรต่างๆ ที่ขายนวลก็ยังสวยไม่สร้าง ถึงอายุมากแล้วมีลูกโตเป็นหนุ่มแล้ว สาวๆ ก็ยังสวยสู้ขายนวลไม่ได้ แต่ถึงกระนั้นอ้ายหงวนก็ยังเจ้าชู้ประคูดินตลอดเวลา”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“จริงครับ ยิ่งแก่ตัวก็ยิ่งซิกอหนักขึ้น เมื่อก่อนนี่ก็เพียงแต่เจ้าชู้ประคูดิน ต่อมาก็กลายเป็นเจ้าชู้ประคูดิน แล้วก็เป็นเจ้าชู้ประคูดินไป ไม่ช้าก็คงจะเป็นเจ้าชู้ประคูดินใหม่”

ท่านเจ้าคุณชูหลังมือขวาที่หงิกงอให้นายจอมทะเล้น

“มะเหงกนี่เนาะ”

นายพลดิเรกมองคุณกรอย่างขบขัน แล้วกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึกๆ

“เรื่องผู้หญิงอ้ายกรดีมากคุณพ่อ อ้ายกรสนใจกับเรื่องกินมากกว่าเรื่องผู้หญิง ถึงบางครั้งอ้ายกรชอบผู้หญิงแต่อ้ายกรก็ไม่ยอมเสียเงินแม้แต่บาทเดียว พาผู้หญิงไปกินข้าวไปดูหนังยังให้ผู้หญิงออกเงินให้”

พลพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“คนอย่างอ้ายกรเขาเรียกว่าจอมกระดุก จำได้ว่าปี พ.ศ.๒๕๐๘ อ้ายกรเคยเลี้ยงพวกเราครั้งเดียวที่กินรินวามหาดไป ๖๐๐ กว่าบาท แล้วก็อ้ายกรทิปบ๊อยประจำโต๊ะ ๕๐ สตางค์เท่านั้น”

นิกรค้อนปะหลับปะเหลือก

“หน้อย เมื่อก่อนนี่ก็เลี้ยง ให้ลุงม้วนเรียกคือฮวนเข้ามาในบ้าน กันเลี้ยงจนหมดหาบโห่งไม่พูด”

พลหัวเราะก๊าก

“ก็ตอนที่เรียกมานะ คือฮวนมันเหลืออยู่ในหาบอีกนิดหน้อยเท่านั้นเอง ทั้งใส่ทั้งดับและหัวใจและข้าวเหนียวมีเพียง ๑๒ บาทเท่านั้นยังจะคุยอีก”

“ไม่รู้ละ กันเป็นคนเลี้ยงก็แล้วกัน ไปดูหนังรอบหัวค่ำที่เฉลิมเขตรวันนี้นั้กันก็ซื้อข้าวโพดเลี้ยงคนละถุง ถุงละ ๒ บาทนะโว้ย ๔ ถุงตั้ง ๘ บาท”

“ไอ้โฮ” ศาสตราจารย์ดิเรกตรง “ตั้ง ๘ บาทเชียวหรอ?”

“เออ” นิกรพูดเสียงหนักแน่น

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรเอื้อมมือเปิดกล่องซิก้าของเจ้าคุณปัจจนึกๆ แล้วหยิบขึ้นมาคัดตอนปลายทิ้งจุดสูบ ท่านเจ้าคุณแลเห็นเข้าก็เอ็ดคะโรลัน

“ประเดี้ยวเถอะ ประเดี้ยวเมตาตย”

นิกรอดควันซิก้าเข้าปอดเต็มแรงแต่แล้วเขาก็สำลักควันไอเอ็กๆ นัยน์ตาเหลือกทำท่าเหมือนกับจะขาดใจตายแล้วโยนซิก้าทิ้งลงไปในกระโถนปากแตร ควันซิก้าทำให้นายจอมทะเล้นไออยู่เกือบ ๕ นาทีและแทบจะขาดใจตาย

“โอ...ไม่ไหว” นิกรพูดเสียงแหบแห้ง “คุณพ่อสูบวันหนึ่งตั้งหลายมวนไม่เมาหรือครับ อ้ายหมอกี่ชอบสูบเหมือนกัน”

นายพลดิเรกยิ้มให้นิกร

“ถ้าสูบจนเคยแล้วก็ไม่เป็นไร แต่กันชอบสูบล่องมากกว่าซิก้าหรือซิก้าเร็ด ไม่ได้สูบคาบล่องไว้เลยๆ ก็ช่วยให้ความคิดเฉิบแหลม”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“ไก่อี้ มองดูคล้ายๆ หมาคาบกระดุก”

ศาสตราจารย์ดิเรก รีบดึงล้อขาเส้นออกจากปากทันที การสนทนาสัพพอกหยอกล้อกันสิ้นสุดลง เมื่อเจ้าแห้ววิ่งเหยาะๆ ลงบันไดมาข้างล่างท่าทางของเจ้าแห้วตื่นเต้นผิดปรกติ เขาตรงเข้ามาทูลตัวลงนั่งข้างพลแล้วรายงานให้ทราบ

“รับประทานผมแอบมองดูอาศัยแล้วครับ”

“เออ อ้ายหงวนมันทำอะไรบ้าง”

“รับประทานถอดเสื้อและเน็คไทออกแขวนครับ แล้วก็เดินเข้าไปในห้องน้ำสักครู่ก็ออกมา อาศัยถอดเสื้อแขวนออกเปลี่ยนเป็นเสื้อฮาโลวีนครับ รับประทานอาศัยหิวผมชนิดหน้อยแล้วเดินไปที่ตู้เซฟไซเซฟออก”

“หยิบเงินออกมา” พลพูดต่อ

“ครับ รับประทานหยิบเบ็งค์ร้อยออกมาตั้งหนึ่งสูงประมาณสิบกว่า”

ศาสตราจารย์ดิเรกนัยน์ตาเหลือกร้องขึ้นดังๆ

“แสนบาท”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เห็นพ้องด้วย

“ใช่ ก็บอกว่าใบละร้อยมันก็ต้องเป็นเงินหนึ่งแสนแล้ว ยังไงอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหันมามองดูท่านเจ้าคุณ

“รับประทานอาศัยปิดเซฟเอาเงินใส่กระเป๋าสารไปใหญ่ครับ ผมเห็นเช่นนั้นผมก็เลยรีบลงมา”

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างหันมามองดูหน้ากัน คราวนี้นิกรได้กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“อ้ายหงวนเอาเงินไปเล่นการพนันแน่ ถ้าไม่เล่นไปก็ต้องเล่นเผ หากว่าจะเอาเงินไปให้ผู้หญิงแล้วก็คงไม่มากมายอย่างนี้และจ่ายเป็นเช็คก็ได้ พวกเราต้องขัดขวางมัน รู้สึกว่าอ้ายหงวนถูกตุ๋นเสียแล้ว พวกกรรมการบริษัทประกันภัยอาจจะชวนไปเล่นการพนันที่บ่อนเถื่อนที่ไหนสักแห่งหนึ่ง อ้ายหงวนเล่นจนหมดก็มารับกลับมาบ้านเอาเงินไปเล่นอีก เพื่อรักษาหน้าของตัวหรือมายังก็เกิดยั่วขึ้นมายุ่งจะแก้มือ”

“หมดกัน...” เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดเสียงหนักๆ

“ก็หมดตุ๋นยังงี้ละครับเป็นภาษาการพนันแต่ผมพูดให้สุภาพเรียกว่าหมดกัน”

“อ้อ แกพูดเสียพอง ไม่ได้การ เราจะปล่อยให้อ้ายหงวนไปให้เขาตุ๋นไม่ได้ การพนันที่เล่นกันอย่างตรงไปตรงมานะหายากมีแต่โกงไปโกงมา อ้ายหงวนไม่ได้มีเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงในการพนันเลย เล่นไพ่ป๊อกกับพวกคนใช้ในบ้านยังเสียตั้งหลายร้อยต่างๆ ที่เล่นที่ละบาทสองบาท”

ศาสตราจารย์ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“การพนันคืออบายมุข ถึงอ้ายหงวนจะมีสักเพียงใด ถ้าปล่อยให้ตีการพนันเข้าสิงไม่ซำก็คงหมดตัว กินเหล้าที่ยาเตรสำมะเลเทเมาอย่างไรก็ยังไม่วอดวายเหมือนเล่นการพนัน คนใช้ของผมคนหนึ่งเป็นเศรษฐินีหม้าย หล่อนเป็นโรคประสาทเรื้อรังก็เพราะเสียการพนันจนหมดตัว บ้านช่องที่ดินอาคารร้านค้าคิดเป็นเงินหลายล้านวอดวายหมด”

นิกรว่า “เหมือนกับเพื่อนกันคนหนึ่งเคยเป็นนักเรียนเทพศิรินทร์รุ่นเดียวกัน อ้ายหมอนี้ได้มรดกจากลุงมากมายแต่มีเข้าสิงเลยเลี้ยงม้าแข่งตั้งคอกม้าหาหินกับม้า ในที่สุดไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่เพียงแม่สองตัวตัวผู้ตัวหนึ่งตัวเมียตัวหนึ่ง บ้านช่องถูกยึดเพราะขายฝากเขาไว้และเกินกำหนดไม่มีปัญหาเงินไปได้ เมียก็หนีตามชู้ไป มีสมบัติคือม้าเทศสองตัว ตั้งใจจะผสมพันธุ์ขาย เจ้าตัวผู้ก็มีอันเป็นเท่งทิ้งไปคงเหลือนางม้าตัวเมียตัวเดียว ในที่สุดมันก็เลยแต่งงานกับม้าของมันอยู่กินกันมาจนมีลูกมีเต้าหลายคน”

ดร.ดิเรกยิ้มเหยาๆ

“ออไร มีเมียมาก็ดีเหมือนกันเพราะมีมันไม่พูดมากไม่พูดพ่ำไม่บ่นว่าเรา ไม่ต้องเสียเงินค่าเสียกระโปรงค่าเครื่องสำอาง อาหารการกินก็ง่ายเพียงแต่หญ้าและข้าวเปลือก ไปไหนมันก็เดินไปไม่ต้องนั่งรถเก๋งหรือแท็กซี่เหมือนอย่างเมียเรา”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง ทันใดนั้นเองเสียงหงวนก็หึ่งกระเป๋าสารหนึ่งจะเข้าพาตัวเดินลงบันไดมาในท่าทางที่มีพิรุณเต็มตัว อาศัยทำเป็นไถ่ผิวปากเพลงผู้ใหญ่ลีต่างๆ ที่จิตใจของเขากำลังล่องลอยไปถึงรัชนีสาวสวยผู้เลอโฉมซึ่งความจริงหล่อนก็คือนางงูเห่านั่นเอง

พล พัทธกรณ ซึ่งมีความรักเพื่อนเท่ากับตัวของเขเอง ผุดลุกขึ้นเดินเข้าไปยืนขวางหน้าอาศัยทันที

“แจะจะไปไหนวะอ้ายหงวน”

อาศัยยิ้มแห้งๆ

“กันมีธุระสำคัญเกี่ยวกับบริษัทประกันชีวิต”

“โกหก” พลพูดเสียงหนักแน่น “ในกระเป๋านี้มีอะไร”

เสียงหงวนซักฉิว

“เอ๊ะ แกไม่ใช่ลูกกันและกันก็ไม่ใช่พ่อแจะนะโว้ย ทำไมจะต้องมายุ่งกับเรื่องของคนด้วย หลีกไปกันจะรีบไป”

พลหันมาพยักหน้าเรียกเพื่อนเกลือทั้งสอง นายพลดิเรกกับนิกรต่างลุกขึ้นเดินเข้ามาขวางหน้าอาศัยและพร้อมที่จะช่วยกันเล่นงานเขา นิกรยิ้มให้เสียงหงวนแล้วกล่าวว่า

“ในกระเป๋านี้มีเงินสดหนึ่งแสนบาทไซ้ไหม”

เสียงหงวนสะดุ้งเล็กน้อย

“ทำไมแจะรู้”

“อ้อ กันดูทางในด้วยวิชาวิปัสสนาของกันกันมองเห็นแก่ขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อแล้วไซเซฟเอาเงินสดแสนบาทออกมาใส่กระเป๋าใบนี้ และแกกำลังจะไปที่บ่อนการพนันเถื่อนไซใหม่”

“ดูย ชกเมฆส่งเดช ถ้ายังงั้นบอกหน่อยเถอะวะว่าบ่อนการพนันที่แกว่าน่าจะอยู่ที่ไหน”

นิกรพูดโพล่งออกมาแบบเดาศวด

“อยู่ที่ทุ่งมหาเมฆ”

เสี่ยหงวนทำคอข่นแล้วมองดูนายจอมทะเล้นเพื่อนเกลอของเขาด้วยความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจ

“แกรู้ได้อย่างไร”

“ก็จริงไหมล่ะ” นิกรได้ทีชี้แพะไล่

อาเสี่ยฝืนหัวเราะ เขาคิดว่าเขาควรจะบอกความจริงให้เพื่อนของเขาทราบดีกว่าจะอำพรางไว้ แต่เขาจะไม่ยอมให้เพื่อนซัดขวางห้ามปรามเขา

“ถูกแล้วอ้ายกร กันกำลังจะเล่นไฮโลว์ที่บ้านนักธุรกิจคนหนึ่งในทุ่งมหาเมฆ กันเสียไปหมื่นกว่าแล้วเพราะโชคไม่ดีกันเลยกลับมาเอาเงินไปแก่มือ ซึ่งคราวนี้แหละกันจะแทงให้เจ้ามือเหลือแต่กางเกงในเพียงตัวเดียว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือชี้หน้ากิมหงวนแล้วกล่าวเตือนเขาอย่างลูกหลาน

“อ้ายหงวน แกไม่ใช่เด็กทารก แกโดนจนมาเลยกันไม่ถึงแล้ว รัชของแกก็ใกล้จะเข้าสู่วัยชราไม่กี่ปีข้างหน้า ลูกเต๋าโตเป็นหนุ่มแล้ว ในฐานะที่อาเป็นอาของแก มีความรักและห่วงใยแก่อย่างที่สุด อาขอร้องให้แกเลิกล้มความคิดที่จะไปเล่นการพนันเสีย ถ้าแกรักเคารพอาแกต้องเชื่อฟังเข้าใจใหม่”

เสี่ยหงวนฝืนหัวเราะ

“ขอบคุณครับที่กรุณาเตือนผม ผมอยู่ในโอวาทเชื่อฟังคุณอาเสมอ แต่ว่าเป็นตายอย่างไรผมก็ต้องไปเล่นไฮโลว์”

ท่านเจ้าคุณทำคอข่น

“แกพูดยังงั้นฟังเข้าใจยากเหลือเกิน แกเชื่อฟังอาแต่แกจะไป”

“ครับ ไปอย่างเคารพและเชื่อฟัง ผมไปละครับ”

นายพลดิเรกเอ็ดตะโรลั่น

“โน – แกไปไม่ได้ พวกเราจะไม่ยอมให้แกไปจากบ้านเป็นอันขาด”

อาเสี่ยชักยั่วขึ้นมาทันที

“ถ้ากันไปจะมีอะไรเกิดขึ้น”

“ก็ลองดู เราสามคนจะช่วยกันซ้อมแก ถ้าแกคิดว่าแกลคนเดียวสู้เราได้ก็เอา” แล้วนายพลดิเรกก็หันมาพยักหน้ากับพล, นิกร “เตรียมตัวไว้พวกเรา วันนี้ซ้อมอ้ายหงวนสักวันเถอะวะ”

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยหน้าตาขึงขัง

“ไม่จำเป็นก็อย่าให้เจ็บตัวเลยวะ เจอเข้าหมือหมัดคืนแถมแถมด้านไหนอย่างไร ขึ้นขยับเท้าก้าวเดินเพียงก้าวเดียวกันตะคอกขาดไม่เชื่อก็ลองดูเพื่อนถ้าไม่หวังดีต่อเพื่อนจะไปหวังดีกับหมาที่ไหน”

เสี่ยหงวนทำตาปริบๆ เขาบอกตัวเองว่าถ้าเขาคือสิ่ง เขาจะถูกเพื่อนเกลอทั้งสามรุมเล่นงานเขาอย่างไม่มีปัญหา สำหรับ ดร.ดิเรกและนิกรก็ยังไม่หนักหนาอะไรนัก แต่ถ้าเขาโดนหมัดศอกเข้าหรือเท้าของพลเข้าอาจะถึงหยอดน้ำข้าวต้มก็ได้

“เอาจริงหรือวะนี่”

พลพยักหน้า

“จริง ไม่ได้พูดเล่น เราไม่ต้องการให้แกเอาเงินไปตกลง อีกไม่ช้าพวกลูกๆ ของเราก็จะสึกแล้ว เราได้ตกลงกันไว้แล้วว่าเราจะออกเงินกันคนละแสนบาทซื้อเครื่องเรือนให้ลูกเรารวมทั้งเครื่องสุขภัณฑ์และเครื่องบำรุงความสุข ดึกที่กำลังก่อสร้างก็เหลือแต่ทาสีอีกอย่างเดียว ผู้รับเหมาเขาบอกว่าอีก ๑๐ วันก็จะแล้วเสร็จมอบตีให้เราได้ เขาสร้างเสร็จก่อนกำหนดสัญญาประมาณ ๒๐ วันเพราะเขาต้องการเบิกเงินงวดสุดท้าย นั่งคุยกันเถอะวะอ้ายหงวน ขึ้นไปเราซ้อมแกเต็ดขาด”

เสี่ยหงวนเหลียวหน้าด้อมแล่มมองไปรอบๆ ห้องแล้วตะโกนสุดเสียง

“เดี่ย ช่วยด้วย”

เสี่ยหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง โดยเฉพาะเจ้าแห้วว่าเสี่ยงอหาย

“เดี่ยแกเพิ่งไปนานแล้วแกร้องเรียกทำไม” เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดย้มๆ

อาเสี่ยทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ก็ผมไม่รู้ว่าจะเรียกใครช่วยผมนี่ครับ”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นเบาๆ

“รับประทานเหมือนอ้ายตีลูกเข้าแก่เส็งข้างบ้านเรานะครับ ใครข่มเหงรังแกหรือเอะอะอะไรก็ตะโกนเรียกเดี่ยเสี่ยงลั่นตรอก”

“ทะเลิ่ง” กิมหงวนควาดลั่นห้องแล้วยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา “ขอให้กันไปเล่นแก้มือหน่อยเถอะวะ กันจำเป็นต้องสู้หน้ากัน เรื่องมันก็มีอยู่ว่า คอนเล็กประชุมคณะกรรมการบริษัทประกันชีวิตแล้วกันได้ไปเที่ยวที่ “แคนนารี” ตามลำพัง ตั้งใจจะไปหาเหล้ากินและนั่งฟังเพลงเล่นเฮฮาๆ ใจ”

นิกรพูดต่อทันที

“แล้วแกก็ถูกศรคามเทพ”

อาเลี่ยยิ้มเอียงอาย

“ใช่ แต่ว่าไม่ใช่ฟ้าท่นอร์นะ หล่อนเป็นสุภาพสตรีที่มีเกียรติกาลังเรียนหนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง หล่อนไปตามน้องชายของหล่อนที่นั่น กันเห็นหล่อนสวยมีเสน่ห์ก็เลยทำซิกอกับหล่อนตามสันดานของกัน แล้วเรารู้จักกัน กันพา หล่อนตามหาน้องชายจนทั่วไนท์คลับก็ไม่พบ กันเลยพาρχนิไปส่งบ้าน หล่อนได้แนะนำกันให้รู้จักกับอาของหล่อน เขาชื่อนายสมชาย รุ่งรังสี เป็นนักธุรกิจคนหนึ่งมีเรือเดินทะเลเดินชายฝั่งตะวันตกของอ่าวไทยถึง ๓ ลำ นายสมชายกำลังเล่นไฮโลว์กับพวกเศรษฐีหนุ่มๆ สามสี่คน กันก็เลยถือโอกาสเล่นกับเขาบ้าง นิสัยของกันแกก็รู้ว่ากันขี้ขี้ กันแทงทีละพันสองพันแปดสิบเดียวเท่านั้นหมดกันอย่างที่อ้ายกรว่า”

ทุกคนนั่งฟังอาเลี่ยด้วยความสนใจ

“แล้วแกเสียไปเท่าไร” พลถามอย่างเป็นทางการ

“หมื่นสามพันวะ กันจะเลิกกลับมาบ้านก็อาเขาโดยเฉพาะอาหลานสาวของนายสมชาย กันก็เลยกลับมาเอาเงินไปสู้เขาอีก และรับปากกับเขาว่ากันจะกลับไปที่บ้านทุ่งมหาเมฆภายในชั่วโมงนี้”

นิกรยกมือชี้หน้าเลี่ยหงวน

“แกถูกต้มเสียแล้วอ้ายหงวน แม่ρχนิสาวสวยคนนั้นไม่ใช่ นักศึกษาหรือคนคิดคนคิดอะไรหรอก หล่อนคือนางนาคต่อของนายสมชาย อ้า – เขาเป็นเจ้ามือไฮโลว์ใช่ไหมล่ะ”

“ใช่ แต่ว่าเขาไม่ได้ต้มกันหรอกไว้อ้ายกร แกอย่ามองคนอื่นในแง่ร้ายเลยนะ นายสมชายเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ เขาเล่นกันสนุกๆ ไม่ได้เล่นเป็นอาชีพ คนที่เล่นกับเขาก็ล้วนแต่เป็นคนมีเงินทั้งนั้น”

“ดู” นิกรร้องลั่น “ดู ๕๐๐ หนสำหรับความโง่และเซ่อของแก แกโง่ยิ่งกว่าผู้ใหญ่ลิเป็นไหนๆ ผู้ชายเราเน่าตายเพราะผู้หญิงมานับไม่ถ้วนแล้ว กันกล้ายืนยันได้ว่าบ้านนั้นคือช่องต้มหมูและนายสมชายก็คือนักคู้ชั้นเซียนไม่ใช่ นักต้มธรรมดาเหมือนอย่างหมาน้อยธรรมดาไว้อ”

อาเลี่ยนั่งอึ้งไปสักครู่

“ถ้าเช่นนั้นขอให้กันไปพิสูจน์ความจริงหน่อยเถอะวะ ถ้าเล่นโกงแบบต้มหมูก็เตะปากเลย แต่กันไม่เชื่อว่านายสมชายจะเป็นคนอย่างนั้น ทำทางเขาภาควิชาคณิตศาสตร์ดีจังเลย ถึงแม้ว่าไหนๆ ก็ต้องรู้ว่าเป็นคนมีเงิน บ้านช่องของเขาใหญ่โตมีรถเก๋งคันเบือเริ่ม ถึงเขาไม่รวมเหมือนอย่างพวกเราเขาก็มีฐานะดีทีเดียว เขาเลี้ยงเหล่าตำรวจกัน มีนูหรี่กรวิกให้สู้บ”

พลว่า “บ้านเช่าที่เป็นตึกสวยๆ ถมเถไปมีเฟอร์นิเจอร์พร้อม มีโทรศัพท์ ผู้เย็นห้องนอนมีเครื่องปรับอากาศ มีโทรทัศน์ให้ดู มีวิทยุและเครื่องเล่นแผ่นเสียง ราคาสี่ห้าพันบาทขึ้นไป พวกเศรษฐีเขาชอบปลูกให้ฝรั่งเช่า บ้านใหญ่ๆ ในทุ่งมหาเมฆมีบ้านเช่าเยอะแยะ”

เลี่ยหงวนพูดตัดบท

“แต่ขอให้กันไปพิสูจน์ความจริงหน่อยเถอะเพื่อน อย่างมากกันจะยอมเสียเงินอีกหมื่นเดียวเท่านั้น ถ้าเล่นโกงก็ต้องฟาดปากกัน ม่ายก็ให้เขาบ้านหลังนั้นเสียเลย เผานายสมชายและหลานสาวของเขาเสียด้วย”

พลหัวเราะเบาๆ

“แจะไปที่ได้แต่พวกเราต้องตามไปด้วย”

อาเลี่ยขมวดคิ้วยัน

“เอ – เขาจะยอมต้อนรับหรือ”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ลองโทรศัพท์ไปถามเขาดูซิ ถ้าเขาตกลงเราก็ไปด้วยกัน ถ้าไม่ตกลงก็หมายความว่านายสมชายกับพรรคพวกวางแผนตุ๋นแก แกรู้เบอร์โทรศัพท์ของเขาหรือเปล่าล่ะ”

“รู้ ตอนที่กันขับรถไปส่งρχนิกันได้ถามเบอร์โทรศัพท์ของหล่อนแล้ว ที่จำได้ง่ายก็เพราะหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้านนั้นใช้เลข ๕ ถึงหกตัว”

“ออะไร โทรศัพท์ติดต่อกับนายสมชายหรือρχนิเดี๋ยวนี้อาให้แกฟังรู้เถอะว่าที่เราขัดขวางห้ามปรามก็เพราะเรารักแกนั่นเอง”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบาๆ

“นั่นนะซี ไม่ใช่ลูกก็รักเหมือนลูก เลี้ยงดูมาแต่เล็กแต่น้อยก็ต้องรักและห่วงใยเป็นธรรมดาอยู่เอง”

เลี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือกแล้วเขาก็เดินตรงไปที่โต๊ะโทรศัพท์ บนโต๊ะนั้นมีเครื่องโทรศัพท์ ๒ เครื่อง เครื่องหนึ่งใช้ภายในบ้าน “พัชราภรณ์” อีกเครื่องหนึ่งเป็นโทรศัพท์ขององค์การโทรศัพท์ใช้พูดติดต่อทั่วไป อาเลี่ยยกหูโทรศัพท์เครื่องภายนอกสถานที่ขึ้นแล้วหมุนหมายเลขต่อตรงไปยังบ้านพักของโอตี้

เขาอยู่เกือบครึ่งนาทีก็มีเสียงแจ้วๆ พุดมาตามสาย

“ฮัลโหล ที่นี่ ๕๕๕๕๕ ค่ะ รัชนิพุด”

อาเลี้ยมอย่างชื่นใจ

“สุดที่รักของผม...อ๊อ...เปล่าๆ เปล่าครับผมผลอไปครับ ผมไม่มีสิทธิหรือยังไม่ถึงเวลาที่ผมจะใช้คำพูดเช่นนั้นกับคุณ ขอโทษนะครับ”

มีเสียงหัวเราะมาตามสายได้ยินถนัด

“อาเลี้ยมหงวนหรือคะ”

“ครับ ใช่แหวง ผมเองครับ ผมกำลังจะนำเงินสดหนึ่งแสนไปที่บ้านคุณเดี๋ยวนี้ แต่เพื่อนๆ ของผมเขารู้ว่าผมจะไปเล่นไฮโลว์เขาก็อยากเล่นบ้าง คุณช่วยเรียนถามคุณสมชายหน่อยซีครับว่าจะรังเกียจไหมถ้าเพื่อนผมสามคนและคุณอาของผมจะไปร่วมวงไฮโลว์ด้วย”

“หรือคะ โอ – คุณอาจไม่รังเกียจหรอกค่ะ แต่ว่า...กรุณาอนุญาตครั้งนาที่นะคะอาเลี้ยมเจ้าขา หนูจะวิ่งขึ้นไปถามคุณอาเดี๋ยวนี้”

“ครับๆ รออีก ๕ ปีก็จะได้ครับ แหม – คำว่าอาเลี้ยมเจ้าขาชื่นใจผมจังเลย ก่อนวางหูโทรศัพท์โปรยยิ้มให้ผมหน่อยซีครับ นัน...ยังงั้น”

สามสหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างมองดูหน้ากัน นึกกรกว่าขึ้นด้วยเสียงหนักๆ ว่า

“อ้ายหงวนหึงเอามาก”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึๆ

“ก็เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ลงคิดผู้หญิงคนไหนมันจะต้องเอาให้ได้ เสียเงินเสียทองเท่าใดก็ไม่ว่า เมื่อไรมันจะเลิกเจ้าชู้เสียทีก็ไม่รู้”

พลว่า “อ้ายหงวนโดนด้อมอย่างไม่มีปัญหา นายสมชายคงวางแผนเล่นงานอ้ายหงวนไว้เรียบร้อย บางทีนางรัชนี้อาจจะเป็นเมียนายสมชายก็ได้ ผู้ชายเราถ้าหลงเสน่ห์ผู้หญิงก็มักจะเสียคนหรือเสียรู้เขาง่ายๆ เเคราะห์ดีที่พวกเราไหวทัน ถ้าไม่นี่กระแวงสงสัยปล่อยให้อ้ายหงวนหัวเงินไปเงินแสนบาทที่คงเข้าไปอยู่ในกระเป๋าของนายสมชายอย่างสบาย”

เลี้ยหงวนหันมาร้องห้าม

“เงียบๆ หน่อยไว้ยกันกำลังตั้งอกตั้งใจฟังเสียงระฆังเงินที่นารัก”

นิกรหัวเราะก๊าก

“แต่เสียงกะละมังร้าวกำลังเดินลงบันไดมาไว้ย”

อาเลี้ยมสะคุ้งโหยงหันขวับไปทางบันไดขึ้นลงแล้วเขาก็ถอนหายใจโล่งอก

“ทะเล้ง”

“อ๊วยตาย” มีเสียงรัชนิพุดตามสาย “หนูไปพูดลวงเกินอะไรอาเลี้ยหรือคะอาเลี้ยถึงได้ว่าหนูทะเล้ง”

เลี้ยหงวนทำคออ่อน

“ตายहां...ขอโทษที่ครับผมว่าเพื่อนผมนะครับ ไม่ได้ว่าคุณหรือคนสวย คุณอาคุณว่าอย่างไรครับ”

“ตกลงค่ะ ท่านให้เรียนอาเลี้ยว่าท่านรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่เพื่อนๆ และญาติผู้ใหญ่ของอาเลี้ยจะมามาร่วมสนุกกับท่าน แต่กราบประทานโทษนะค่ะ”

“ว่ายังไงครับ”

“คุณอาขอความกรุณาให้ทุกท่านใช้เงินสดค่ะ เพราะการใช้เช็คแทนเงินสดอาจจะชุลขลัก เนื่องจากเพื่อนของคุณอาที่เล่นอยู่ด้วย จำเป็นจะต้องเดินทางกลับบ้านวันพรุ่งนี้ เงินที่เล่นไฮโลว์ก็ต้องเป็นเงินสดหมุนเวียนอยู่ในวง”

“ตกลงครับ พวกผมมีเงินสดอยู่เสมอ อย่างช้าใน ๒ นาทีนี้เราจะไปถึงบ้านคุณนะครับ คินนี้ไว้กันให้สว่างเลย ถ้าพลาดพลั้งถูกตำรวจจับก็ไปเล่นกันในกลุ่ม เลิกกันนะครับ”

แล้วอาเลี้ยก็วางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันตามเดิมพาตัวเดินเข้ามาหาคณะพรรคของเขาที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ทางโน้นเขาตอบตกลงใช่ไหม” ท่านเจ้าคุณถาม

“ครับ แต่เขาขอให้เอาเงินสดไป เขารังเกียจเช็ค”

พลพยักหน้ารับทราบ

“ดีแล้ว แกนั่งรออยู่นี่นะ เราสามคนกับคุณอาจะขึ้นไปแต่งตัวและเอาเงินติดกระเป๋าไปสู้กับเขา ถึงแม้กันจะไม่ใช่นักการพนันก็จะลองเสี่ยงโชคสักครั้ง แต่ถ้าเล่นโกงนายสมชายเป็นเจ็ดตัวแน่ๆ”

เลี้ยหงวนกลับมาที่บ้านพักของโอดีอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งคราวนี้เขาพาคณะพรรคของเขาและเจ้าคุณปัจจนิกฯ มาด้วย ทุกคนแต่งกายแบบสุภาพชน และพกเงินติดตัวมาพอที่จะทำให้เจ้ามือคือว้ายร้ายมาเก้าตาลูกตาชั้นได้ อาเลี้ยขบรอกของเขาเองนั่งคู่กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ใจจดใจจ่อถึงรัชนิพุดมาตลอดทาง

เมื่อรถแก๊งคิงแอมแล่นมาหยุดหน้าประตูรั้วบ้าน คนของโอดีก็รีบวิ่งมาถอดกลอนเปิดประตูออกครับ เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามเลี้ยหงวนเบาๆ

“นี่นะเรอบ้านนายสมชาย”

“ครับ คึกเขาก็ดูไม่ใช่อยมแบบสวยงามทันสมัย บริเวณบ้านประมาณหนึ่งไร่เห็นจะได้”

“เขาเช่าเดือนละเท่าไรวะ”

อาเลี้ยมสะคุ้งเล็กน้อย

“บ้านของเขาเองครับ เขาบอกผมว่าตึกหลังนี้เขาสร้างสามแสน แต่ราคาที่ดินเขาไม่ได้บอกผมและผมก็ไม่อยากจะซักถามเรื่องส่วนตัวของเขา”

“โธ่ – อ้ายหงวนเอ๊ย นี่มันบ้านพระศาสนาตรึ่ๆ เพื่อนของอาปลูกให้เขาเช่าไว้ หลังต่อไปอีกสามหลังคล้ายๆ กันก็ของคุณพระ แกถูกต้มแห้งๆ”

“จริงๆ หรือครับคุณอา”

“อาจะโกหกแกทำไม บ้านพระศาสนาตรึ่ๆ อยู่ใกล้ๆ กับวิทยาลัยเทคนิคนี้เอง ไครๆ ก็รู้ว่าคุณพระเป็นราชาที่ดินแถวนี้ร่ำรวยมาก”
เสี่ยหงวนนิ่งอึ้ง เขาขับรถตรงไปหยุดหน้าตึก ในเวลาเดียวกันนี้เองรัชนีก็เดินออกมาจากห้องกลางอย่างร้อนรน คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมก็ฯ ต่างพากันลงจากรถ เมื่อรัชนีลงบันไดมาข้างล่างอาเสี่ยก็แนะนำหล่อนให้รู้จักเพื่อนเกลอทั้งสามและท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ทันท

ต่างฝ่ายต่างทักทายกันตามสมควรแล้วสาวสวยก็กล่าวกับทุกคนอย่างนอบน้อม

“เชิญขึ้นไปชั้นบนเถอะคะ คุณอาให้หนูลงมาต้องรับในฐานะที่เป็นแขกผู้มีเกียรติของเราละ”

อาเสี่ยยิ้มให้หล่อน

“คุณนำหน้าสิครับ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ เดินขึ้นไปบนตึกและถอดรองเท้าไว้ที่หน้าบันไดตึก รัชนีเดินนำหน้าพาทุกคนเข้าไปในห้องกลางเลขชั้นบนได้ไปชั้นบน เสี่ยหงวนถือโอกาสกระซิบถามนิกร

“เป็นยังไง รัชนีของกันแจ่มไหม”

“แจ่ม แต่กันได้กลิ่นกะหรี่คูลึ่ๆ แกเชื่อไหมละ สวยกว่านี้และดีมกว่านี้อย่างที่ไม่มีความหมายก็มีถมไป ออหรีสมัยนี้เขาก็รู้จักพัฒนาตัวเองเหมือนกัน เออะอะเจียวจ้าว่าตัวก็ต่ำ ยิ่งแต่งตัวเรียบร้อยทำสงบเสงี่ยมซื่อายค่าตัวก็สูง ลงคุณพอบอกว่าบ้านนี้เป็นบ้านของเพื่อนท่านก็ไม่มีปัญหาอะไรอีก เนื้อหนังของแกจะต้องเปื่อยยุ่ยถ้าหากว่าพวกเราไม่ติดตามมาด้วย รับรองคืนนี้นายสมชายนั่นแหละจะหมดกัน ประเดี๋ยวก็รู้สิชั่ว”

ที่ห้องพักผ่อนชั้นบนของตึก โอตี่กับสมุนของเขากำลังแสดงบทบาทละครนอกเวทีเล่นไฮโลว์กันอย่างเคร่งเครียด ความจริงเพิ่งเริ่มเล่นเดี๋ยวนี้เอง เมื่อรัชนีพาคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ เขามาในห้องการเล่นไฮโลว์ก็ยุติลงเพียงชั่วขณะ

“รู้จักกับพรรคพวกผมหน่อยสิครับคุณสมชาย” เสี่ยหงวนพูดยิ้มๆ “ท่านผู้นี้อาของผมนครึ่ๆพระยาปัจฉิมฯพินาศ สามคนนี่เพื่อนร่วมชีวิตของผม พล พชราภรณ์, นิกร การุณวงศ์ แล้วก็ศาสตราจารย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์”

โอตี่ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ทุกๆ ท่าน ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเชียวครับที่ได้พบกับพวกคุณฯ กรุณามาร่วมสนุกกับเรา เชิญนั่งพักผ่อนก่อนสิครับหรือจะเอาเลย”

เสี่ยพูดโพล่งขึ้น

“เอาเลยครับ ผมกำลังอยากแก้มือเต็มพืด อ้า – พวกเรารู้จักกับสุภาพบุรุษทั้งสี่คนนี่หน่อยสิ คุณสมชายช่วยแนะนำหน่อยครับ”

สมชายยิ้มให้สี่สหายแล้วผายมือมาทางสมุนของเขาซึ่งทุกคนอยู่ในบทบาทเศรษฐกิจแต่งกายภาคภูมิ

“ท่านผู้นี้คุณแสวงศิลป์โพเลียงเชียงใหม่ครับ อ้า-คนนี้คุณยอดยี่งลูกชายคุณพระโลหการฯ เจ้าของเหมืองที่ภูเก็ต ถัดไปคุณเริ่มฤทธิ์ เจ้าของไร่อ้อยและโรงงานน้ำตาลที่เมืองชลครับ ซ้ายสุดนั้นคุณวิเชียรลูกชายและทายาทเจ้าคุณสุกนิฯ ราชที่ดิน”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างทักทายกับบรรดาหน้าอาชาของโอตี่ตามสมควร นิกรยื่นมือให้แสวงจับ

“ยินดีมากครับที่ได้รู้จักกับพ่อเลียง แต่ว่าหน้าตาคุณคล้ายกับนักเลงอันธพาลคนหนึ่งแถวศรีฯ หรือหมอนั่นเป็นที่น้องของคุณก็ไม่ทราบ”

“โอ๊ะ ญาติพี่น้องของผมล้วนแต่เป็นพ่อค้าใหญ่หรือข้าราชการทั้งนั้นแหละครับ เป็นนักเลงอันธพาลไม่มีแน่ฯ เชียวครับ”

รัชนียกแก้อีเหล็กที่ริมฝาห้องมาตั้งข้างโต๊ะสี่เหลี่ยมยาว การเล่นไฮโลว์เล่นกันบนโต๊ะ โอตี่นั่งบนเบาะสูงเกือบถึงขอบโต๊ะ นอกนั้นนั่งเก้าอี้เหล็กเบียดเสียดกันซึ่งโต๊ะตัวนี้เป็นโต๊ะรับประทานอาหารขนาด ๘ คน บนโต๊ะมีแผ่นกระดาษแข็งเขียนเป็นแต้มลูกเต๋าตั้งแต่ ๑ แต้ม ถึง ๖ แต้ม และมีสูงกลางต่ำ คือ ๓ ถึง ๑๐ ต่ำ ๑๑ กลาง ๑๒ ถึง ๑๘ สูง ถ้าแทงถูกกลางใช้ ๓ ต่อ ลูกเต๋าคู่หนึ่งสำหรับ รวม ๓ ลูกอยู่ในจานเล็กๆ มีถ้วยครอบ

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ นั่งเบียดกันอยู่ตอนหน้าโต๊ะ สมุนของโอตี่ก็นั่งเบียดชิดกันเช่นเดียวกัน แสงไฟฟ้า ๑๐๐ แรงเทียนในห้องลงมาจากโต๊ะนั้นส่องสว่าง วายร้ายมาเก้าต้นเดินยดึ่ลือที่จจะกล่าวที่จะได้ดื้ออนหมุคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ซึ่งเขารู้ดีว่าแต่ละคนเป็นเศรษฐกิจมีเงินถึง

“ระเบียบกติกาของเราเหมือนอย่างวิธีเล่นไฮโลว์ทั่วๆ ไปแหละครับ ผมจะล่อลูกเต๋าก่อน ไครจะแทงแต้มอะไรหรือแทงสูงกลางต่ำสักเท่าใดก็วางเงินลงไป ซึ่งผมอันแก่หมั้นบาท เมื่อวางเงินลงไปแล้วห้ามหยิบเงินขึ้นมาแต่มีสิทธิ์ที่จะยักเงินของไครได้ ซึ่งผู้ยักต้องรับใช้เงินหากเจ้าของเงินที่ถูกยักแทงถูก สงสัยอะไรกรุณาถามผมก่อนครับ”

เสี่ยหงวนพูดตัดบท

“เข้าใจดีแล้วครับ คุณล่อลูกเต๋าคู่ได้เลข”

โอตี่เปิดฝาถ้วยออก หยิบลูกเต๋าคู่วางพลิกแต้มสามเหมือนกันทั้ง ๓ ลูก แล้วปิดด้วยเข่าเพียงเบา ๆ

นิกรยกมือซ้ายจับข้อมือขวาเสีหงวนไว้

“แหงตามกันอ้ายหงวน แหง ๓ ละ”

อาเสีหงวนปาก

“เขาล่อ ๓ ไหงเสือกไปแหง ๓ ละ”

“เอาเถอะนำถ้ำแกเสีหงวนจะลงนอนหงายให้แกกระที่บยอดอกงาม ๆ สามที” พุดจบนิกรก็วางเงิน ๑,๐๐๐บาท ลงที่แถม ๓

เสีหงวนวางลงไปแถม ๓ เป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาท พวกหน้าม้าต่างเลือกแหงคนละร้อยสองร้อย ซึ่งเป็นของไอตี้นั่นเองเจ้าคุณปัจจนึกฯ กับพลและศาสตราจารย์ดิเรกนั่งอมยิ้มนั่งเฉยจนกระทั่งไอตี้ก่ล่าวกับท่านเจ้าคุณ

“ได้เท่าว่ายังงักรับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะเบา ๆ

“ตานี้ผมขอคุชันเชิงก่อนยังตื่นตื่นอยู่ ครับ”

นายพลดิเรกพุดเสริมขึ้น

“ผมกับพลก็เหมือนกัน เปิดเถอะครับคุณสมชาย”

ใบหน้าของวรายัยมาเก้ากอดคอสัจจนสังเกตเห็น เขาเอื้อมมืออันสั้นร้วเปิดฝาครอบออก นิกรตีปีกหัวเราะก๊าก

“สอง-สาม-สี่” นายจอมทะเล้นผลอดตัวร้องตะโกนขึ้นดังๆ “ฮะ ฮะ ได้คนละ ๒,๐๐๐ แล้วอ้ายหงวน ประเดี้ยวโทรศัพท์เรียกรถโกดังมาขนเงินกลับบ้าน มือชันกันเล่นการพนันไม่เคยเสีหงวนเลย”

รัชนีพุดขึ้นทันที

“เบาหน้อยคะคุณนิกรฯ เราไม่ได้ตีตุ้มเล่นเหมือนอย่างไฟ่องนะคะ ตำรวจได้ยื่นเสีหงวนเข้ามาจับพวกเราไปโรงพักก็จะเดือดร้อนไปตามกัน”

ไอตี้นั่งแหงๆ เขาถ่ายเงินจากกระเป๋าเอาเสีหงวนมาได้ ๑๓,๐๐๐ บาท แต่เขาต้องจ่ายให้นิกรกับอาเสีหงวนคนละ ๒,๐๐๐ บาทเพราะแหงแถม ๓ ถูกสองต่อ วรายัยมาเก้าชักไม่ชอบหน้านิกรเสีหงวนแล้ว เขาทำเป็นรวบเงินจากพวกหน้าม้าคือสมุนของเขาที่แหงผิด เก็บใส่ขันเงินใบใหญ่แล้วนับเงินจ่ายให้สองสหายโดยดี

“อาเสีหงวนมีโชคดีแล้วครับเห็นจะเป็นเพราะคุณนิกรมีโชคนั่นเอง” ไอตี้นั่งยิ้มๆ “คุณนิกรเก่งได้เหมาะมาก”

นิกรหัวเราะ

“ก็ทำไมจะไม่เหมาะละครับ ลูกเต๋าของคุณสองลูกมันผอมและสูงผิดปกติ ถ้าไม่ออก ๓ มันก็ต้องออก ๔ ส่วนอีกลูกหนึ่งเหลี่ยมมันเท่ากัน”

วรายัยมาเก้าขมวดคิ้วขมวดคิ้วมองดูนิกรอย่างเคียดแค้น สมุนของเขาทั้งสี่คนต่างก็แสดงท่าทีพร้อมที่จะจัดการกับนิกรตามคำสั่งของไอตี้น

“คุณหมายความว่าผมเล่นโกงยังงั้นหรือครับ”

“ผมไม่ได้ว่าอย่างนั้น” นิกรพุดขานคาง “ผมหมายความว่าแต่เพียงว่าหน้าของลูกเต๋าสองลูกมันไม่เท่ากัน แถม ๓ และแถม ๔ มันเตี้ย คุณเขย่ายังงั้น มันก็ต้องออก ๓ หรือ ๔ อย่างนี้ผมชอบครับแหงง่ายดี”

วรายัยมาเก้าแสบขม

“ความจริงลูกเต๋านี้ผมก็ไม่ได้ทำเอง ผมซื้อมานะครับ อ้า - เพื่อให้การเล่นไฮโลว์ของเราเป็นไปด้วยความยุติธรรม ผมจะเปลี่ยนลูกเต๋านี้ใหม่ คุณจะขัดข้องไหม”

นิกรอมยิ้ม

“จะเปลี่ยนยังงั้นก็ได้ครับสุดแล้วแต่ความสะดวกของคุณ หรือคุณจะไปเอาลูกเต๋าดังมาเล่นผมก็ไม่ว่า เพราะอย่างไรผมก็แหงถูกเสมอ ผมมีตาทิพย์ครับมองเข้าไปทะลุด้วยครอบลูกเต๋านี้เห็นแหงๆ ลองดูสิครับ”

เพราะนิกรพุดด้วยอารมณ์ขัน ไอตี้นก็เลยหัวเราะชอบใจ เขาเก็บลูกเต๋าดังรับนั้นใส่ไว้ในขันเงินแล้วล้วงกระเป๋าเสีหงวนไว้ หยิบกล่องกระดาษแข็งเล็กๆ ออกมากล่องหนึ่งส่งให้เสีหงวน

“อาเสีหงวนตรวจดูนะครับ ในกล่องมีลูกเต๋าดังอยู่ ๓ ลูก โปรดตรวจดูให้แน่ใจว่าผมไม่ได้เอาตะกั่วหรือโลหะที่มีน้ำหนักถ่วงมันไว้ ลองทอดดูเลยครับ”

กิมหงวนเทลูกเต๋าดังในกล่องออกใส่ข้อมือขวาของเขาแล้วทอดลงบนโต๊ะสามสี่ครั้ง ลูกเต๋าดังออกเปลี่ยนหน้าสลับกันแสดงว่าลูกเต๋าดังนี้ทำเท่ากันทุกด้าน แต่ไอตี้นก็มีการโกงอย่างแยบคายและแนบเนียน เสีหงวนยื่นลูกเต๋าดังให้พลอดทอดดูบ้างในที่สุดพลก็ส่งคืนให้ไอตี้น

“เอาละครับ ลูกเต๋าดังรับนี้ผมพอใจแล้ว พวกเราทุกคนก็พอใจ”

ด้วยความว่องไวราวกับนักเล่นกล ไอตี้นได้ใช้เศษเทียนขึ้นฝั่งขนาดเล็กยัดลงไปลูกเต๋าดังทั้งสามลูกในแถม ๖ เหมือนๆ กันขณะที่เขาค้างลูกเต๋าดังในมือของเขา แล้วเขาก็วางลงในจานเรียงกันล่อหน้า ๔-๕-๖ เอาถ้วยปิดเขย่าเบาๆ

นิกรทำเป็นประณมมือว่าคาถาทำปากหุบหิมิบเสร็จแล้ววางเงิน ๑,๐๐๐ บาทลงที่แถม ๔ อาเสีหงวนแหงตามนิกร ๑,๐๐๐ บาท เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวถามนิกรทันที

“ออก ๔ แนนะอ้ายกร”

“แน่ครับผมมองเห็น คราวนี้ออก ๔ สามต่อ ถัดคิดผมรับรอง”

“รับรองว่ายังไง”

“รับรองว่าเจ้ามือเขากินเรา”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอื่อกวางเงินลงที่แต้ม ๔ เป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาท พลนึ่งตริกครองสักครู่ก็วางลงไปแต้ม ๔ บ้าง เป็นเงิน ๑,๐๐๐ เท่าๆ กัน โอดี้มีสีหน้าสดชื่นขึ้นทันที เขายืมให้นายพลดิเรกแล้วพูดออบน้อม

“ท่านศาสตราจารย์แท่งสิครับ”

ดร.ดิเรกก็สีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ

“ผมไม่แท่งละครับ แต่ผมจะยกเงินของเพื่อนๆ ผม” พุดจบเขาก็เอื้อมมือรวบเงิน ๔,๐๐๐ บาท จากแต้ม ๔ มาไว้แต้ม ๑ ใบหน้าของโอดี้ซีดเผือดทันที เขารู้ดีว่าลูกเต๋าจะต้องออกแต้ม ๑ ทั้ง ๓ ลูก เพราะเขาบังคับให้มันออกเช่นนี้ เขาจะต้องจ่ายเงิน ๑๒,๐๐๐ บาท ซึ่งหมายความว่าเงินที่เขาถ้ายกระเป๋ามาจากเลี้ยหงวนหมดแล้วต้องควักทุนของเขาซึ่งเขาก็มีทุนอยู่ไม่เกิน ๔,๐๐๐ บาท

โอดี้ทำเป็นไ้พุดกับศาสตราจารย์ดิเรกว่า

“ท่านศาสตราจารย์ยกมาแต้มหนึ่งถ้าออกสี่ท่านต้องใช้ให้เพื่อนๆ และท่านเจ้าคุณนะครับ”

“โอ ออไร้ออไร” แล้วนายพลดิเรกก็ชูธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่มให้โอดี้ดู “เมื่อผมยกของเขาผมก็ต้องมีเงินที่จ่ายให้เขา”

สมุนของวายร้ายมาเก้าต่างเลือกแท่งคนละร้อยสองร้อยตามความพอใจแต่ไม่มีใครแท่งแต้มหนึ่ง โอดี้เริ่มแสดงชั้นเชิงเล่นให้เลี้ยมการ โกงของเขาต่อไป เขยกกำปั้นขวาทูปโด้ะข้างด้วยครอบก่อนข้างแรงทำให้ลูกเต๋า ๓ ลูกในถ้วยครอบเปลี่ยนหน้าเพราะความกระเทือน

“เอาละครับ ผมเปิดละ ไม่พวกคุณก็ผมแหละครับที่จะต้องเสียเงินกันข้างหนึ่ง”

นายพลดิเรกเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้อ-อย่าเพิ่งเปิด คุณซึกจะเหลี้ยมกับเราเสียแล้วซี ทำไมคุณทูปโด้ะ”

โอดี้ฟันหัวเราะ

“ออไร เล่นแบบนี้ไม่ดีแน่ พวกผมเล่นตรงไปตรงมา แต่คุณกำลังเล่นโกงไปโกงมา” พุดจบนายพลดิเรกก็ยื่นมือเข้าไปทางถ้วยครอบลูกเต๋าดำแล้วยกกำปั้นขวาทูปลงข้างๆ ด้วยและจาดังปัง “ออไร ผมทำให้มันเปลี่ยนหน้าเป็นแต้มหนึ่งแล้ว เปิดเถอะคุณสมชาย ห้ามทูปโด้ะนะคุณ ถ้าคุณทูปโด้ะอีกผมก็จะทูปโด้ะอีก”

ตอนนี้โอดี้ไม่อาจจะทราบได้ว่าลูกเต๋าดำของเขาเปลี่ยนหน้าเป็นแต้มอะไร อย่างไรก็ตามเขารู้สึกใจเต้นระทึกผิดปกติเพราะกลัวว่าเขาจะหมดก้นนั่นเอง วายร้ายมาเก้าแม้ปากแน่นเอื่อมมือขวาทูปด้วยขกขึ้นจากจาน

นิกรกับเลี้ยหงวนแหกปากร้องขึ้นพร้อมๆ กันราวกับนัคกันไว้

“หนึ่งสามต่อ อู๊ย - หว้ายจ้อยเย็นเจี๊ยบ”

เจ้ามือเหื่อกแตกใบหน้าซีดเผือดเหมือนไ้ด้ม เขาไม่อาจจะเข้าใจได้ว่า ทำไมศาสตราจารย์ดิเรกจึงแก๊งแต้มลูกเต๋าดำได้ถูกต้องเช่นนี้ราวกับมองทะลุเข้าไปในถ้วยครอบ แต่ความจริงศาสตราจารย์ดิเรกมองเห็นด้วยแว่นของเขาซึ่งเป็นแว่นพิเศษตอนบนเป็นแว่นสายตาสั้น และตอนล่างมีกระจกเส้นช่วงกลมอันเป็นประดิษฐ์กรรมของเขา กระจกวงกลมนี้สามารถมองทะลุเสื้อผ้าหรือวัตถุที่มีความหนาไม่เกิน ๕ มม. ได้อย่างสบาย เขาจึงเห็นถนัดว่าลูกเต๋าดำออกแต้มอะไร และตอนที่โอดี้เอากำปั้นทูปโด้ะมันได้เปลี่ยนแต้มเป็นอื่น

วายร้ายมาเก้าจำเป็นต้องหยิบเงินในขันเงินมานับรวมทั้งหมด ๑๒,๐๐๐ บาทแล้ววางลงที่แต้มหนึ่ง ศาสตราจารย์ดิเรกรวบเงินทั้งหมด คือทั้งเงินที่แท่งรวม ๑๖,๐๐๐ บาทขึ้นมาส่งให้เลี้ยหงวน

“เฮ้อ เาเงินนี้แบ่งกันเล่นไม่ต้องควักทุนออกมาอีกหรอก แล้วก็คอยแท่งตามคำสั่งของกัน”

มือปืนหรือสมุนแขนขวาทูปของวายร้ายมาเก้ามองดูหน้าลูกพี่ของเขา แต่โอดี้สันหน้าเป็นความหมายให้ทุกคนอยู่ในความสงบ โอดี้หยิบลูกเต๋าดำทั้งสำรับขึ้นมาใส่ฝ่ามือใช้นิ้วจุนกระทั่งเศษเทียนขี้ผึ้งหลุดออกมา แล้วเขาก็วางลูกเต๋าดำเรียงกันในจานล่อหน้า ๔ เหมือนกันทั้งสามลูก ซึ่งคราวนี้ลูกเต๋าดำไม่ได้ถ่วงน้ำหนักด้วยเศษเทียนคือเล่นแบบเฮงชวย ใครโชคคิก็ได้โชค ร้ายก็เสีย

โอดี้ปิดฝาครอบแล้วเขย่าเต๋าดำเบาๆ

“เอาละครับแท่งได้”

เลี้ยหงวนมองดูหน้านายพลดิเรก คราวนี้เขารู้ทันที่ว่าศาสตราจารย์ดิเรกเปลี่ยนแว่นใหม่ซึ่งอย่างไรเสียแว่นพิเศษอันนี้จะต้องมองดูวัตถุต่างๆ ให้ทะลุเป็นวัตถุโปร่งแสงไป เลี้ยหงวนหมดความเคารพนับถือในตัวโอดี้แล้ว เพราะรู้ดีว่าโอดี้มีแผนการต้มเขาโดยใช้ให้รัชนีเป็นนกต่อ โอดี้ได้แสดงเล่นให้เลี้ยมชั้นเชิงแห่งการ โกงจนออกนอกหน้า เขาไม่ใช่นักพนันสมัครเล่น โอดี้จะต้องเป็นนักต้มหมูดัวลกาจดังที่คณะพรรคของเขาได้ลงความเห็นเช่นนี้ก่อนจะมาจากบ้าน “พัชราภรณ์”

“แท่งอะไรดีหมอ” อาเลี้ยถามอ้อมๆ

“หนึ่ง-ห้า-หก เลือกเอาตามใจ”

เสี่ยหวนกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“ถ้ายังงั้นพวกเรานั่งดูกันดีกว่าอย่าเพิ่งเล่นเลยนะ” แล้วเขาก็ถามโอดี “อันเท่าไหร่นะครับ”

“แต่มีละหมื่นบาทครับอาเสี่ย วางเงินลงไปเลยครับ เมื่อท่านศาสตราจารย์บอกว่าออก หนึ่ง-ห้า-หก อาเสี่ยก็วางเงินลงไปช่องละหมื่นบาท
ได้”

อาเสี่ยเปิดกระเป๋าซิปรูดที่วางอยู่บนตักเขาหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกละหมื่นบาทออกมา ๓ ปึก พวกหน้าม้าหรือสมุนของว้ายร่ายมาเก้านำลายไปไล่ไปตามกัน แต่คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบึงจันนี่ฯ ไม่ได้สนใจกับสมุนของโอดีเลย เสี่ยหวนวางเงินลงไปที่แต่มีหนึ่ง ห้า และหก ช่องละหมื่นบาท คราวนี้พวกเศรษฐีกำมะลอทั้งหลายไม่มีใครเล่น แสงแก๊งๆ ปรเปรยๆ ว่าเขาอยากค้นหาเศรษฐีต่อสู้กับเจ้ามือตัวต่อตัว รัชนีนั่งอยู่ข้างหลังพักรักของหล่อน ใจเต้นระทึกกลัวว่าอาเสี่ยจะแทงถูก

“ไม่มีใครแทงอีกหรือครับ ถ้าไม่มีผมเปิดนะ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เดี๋ยวๆ ผมขอแทงสักบาทเถอะครับ”

โอดีสะดุ้งโหยง

“เท่าไหร่นะครับ”

นิกรหัวเราะ

“บาทเดียว” แล้วเขาก็วางเหรียญบาทหนึ่งอันลงที่ช่อง ๓ “เอาละครับเปิดได้”

โอดีหัวเราะหึๆ

“โหลงแทงบาทเดียวเท่านั้นละครับ คุณเล่นลูกเต๋ายังกะพวกกรรมกรลักลอบเล่นกัน วางลงไปสักพันบาทซีครับ”

นิกรอมยิ้ม

“ก็ผมตั้งใจแทงให้คุณกินนี่นะเป็นการช่วยเหลือเจ้ามือ แล้วผมจะแทงมากๆ หาหอกอะไร ผมขอมให้คุณกินหนึ่งบาทเพราะรู้ว่าแต่มีสามมันไม่ออกแหงๆ ศาสตราจารย์ดิเรกเพื่อผมคนนี้เขาเก่งทางวิปสนานั่งทางในก็รู้ว่าลูกเต๋าคืออะไร”

อาเสี่ยพยักพืดกับเมียสาวของว้ายร่ายมาเก๊า

“เปิดซีครับ เปิดให้เราดูหน่อย”

“อู๊ย เปิดอะไรคะ”

“ไม่กะ ให้คุณอาสาผมเปิดเถอะคะ”

โอดีถอนหายใจลึกๆ ยกมือทั้งสองคู่กันไปมานึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้ช่วยคลบนัดดาให้เขามีชัยเสี่ยหวน และแล้วเขาก็เปิดด้วยครอบลูกเต๋าคืน นิกรผลลูกขึ้นยินดีปึกพับๆ

“หนึ่ง-ห้า-หก ฮะ ฮะ เจ้ามือรับประทานแน่ แทงยังงี้อีกสองสามทีก็หมดกัน”

ว้ายร่ายมาเก๊าทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม ลูกน้องของเขาทั้งสี่คนนั่งนิ่งเฉย ไม่มีใครคาดหมายว่าเสี่ยหวนจะโชคดีถึงอย่างนี้ แล้วทุกคนก็แปลกใจที่ศาสตราจารย์ดิเรกสามารถพยากรณ์ได้ถูกต้องว่าลูกเต๋าคืออะไรบ้าง

โอดีไม่มีเงินสดที่จะจ่ายให้เสี่ยหวน ๓๐,๐๐๐ บาท แต่เขาต้องเต๊ะทำทำเป็นว่าเขาเป็นเศรษฐีมีเงินถึง เขายืมให้อาเสี่ยแล้วกล่าวว่า

“โชคดีจ้ะครับอาเสี่ย ผมจะเขียนเช็คจ่ายเงินสามหมื่นให้อาเสี่ยนะครับ แล้วก็พงษ์นี้อาเสี่ยกรุณาไปเบิกเงินที่ธนาคาร”

กิมหวนยิ้มด้วยมุมปากข้างขวา

“จ่ายสดเถอะครับ เรื่องเช็คผมบอกตามตรงว่าผมขี้เกียจแต่งออกมาจากธนาคาร”

ว้ายร่ายมาเก๊าฟันหัวเราะ

“อาเสี่ยไม่ไว้ใจผมหรือครับ โปรดถามพ่อเลี้ยงแสวงดูซีครับว่าเช็คที่ผมเคยจ่ายให้ในการเล่นการพนันกันมีชุกชุกบ้างไหม เมื่อสองสามวันนี้ผมก็จ่ายเช็คให้คุณยอคงลูกชายเจ้าของเหมืองแร่ภูเก็ตไปตั้งห้าหมื่นบาท”

เสี่ยหวนพูดตัดบท

“แต่ผมต้องการเงินสดครับ ก่อนที่ผมจะพาเพื่อนๆ มาที่นี้ผมได้โทรศัพท์ติดต่อกับคุณรัชนีให้ถามคุณแล้วว่า คุณจะชดช้อยใหม่ถ้าผมจะพาเพื่อนและญาติผู้ใหญ่ของผมมาเล่นไฮโลว์ด้วย คุณสั่งให้คุณรัชนีบอกว่ายินดีต้อนรับแต่ขอให้นำเงินสดมา พวกเราก็พกเงินสดติดตัวกันคนละหลายๆ แล้วโหลงคุณจะมาจ่ายเช็คให้ผม”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เช็คเดี๋ยวนี้ถ้าไม่ชั่งเช็คเด็งก็เป็นเช็คสปริง แล้วก็การจ่ายเช็คนะมันมีหลักฐานอยู่ในธนาคารด้วย จ่ายเป็นเงินสดดีกว่าคุณโอดี”

โอดีสะดุ้งเฮือกสุดตัว

“ผมชื่อสมชายนะครับ ทำไมคุณเรียกผมว่าโอดี”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“แต่ก่อนที่คุณจะถูกเนรเทศออกไปคุณใช้ชื่อว่าโอดีนี่ครับ คุณนึกให้ว่าคุณคงจะจำได้ว่าครั้งหนึ่งคุณเคยขับรถชนท้ายรถผมเพราะถนนมันลื่น เบรกไม่อยู่ คุณได้ขอโทษขอโพยผมอย่างสุภาพยอมรับผิดและยินดีจะชดเชยให้ผม แล้วคุณก็แนะนำตัวเองว่าคุณชื่อโอดีเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง แต่ผมไม่ได้บอกคุณว่าผมมีนามกรว่าอย่างไร หลังจากนั้นอีกสองสามวันผมก็เห็นรูปถ่ายของคุณในหน้าหนังสือพิมพ์ คุณถูกอัยการกองปราบปรามสามยอดบุกเข้าไปจับกุมที่บ้านพักและยึดเงินในบ้านคุณได้ตั้งมากมาย ต่อมาอัยการก็ฝากขังเนรเทศคุณออกไปนอกประเทศ ถึงแม้ว่าคุณไว้หนวดปิดบังใบหน้าของคุณและคุณเปลี่ยนชื่อใหม่ว่าสมชายผมก็ยังจำคุณได้ดีทั้งๆ ที่เหตุการณ์ผ่านมาแล้วเกือบ ๑๐ ปี ที่จำได้ก็คือคุณชอบทำตาดียิปๆ และชอบริมฝีปากข้างซ้ายตลอดเวลา”

โอดีผิวปากเบาๆ เขานั่งนิ่งเฉยสักครู่และแล้วเขาก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงข้างขวากระซอกปิ่นพอกมือนึงของเขาออกมาพร้อมกับลูกชิ้นยื่นถอยหลังออกไปจนติดผนังดังก ในเวลาเดียวกันนั้นเองลูกชิ้นของเขาทั้ง ๔ คนก็ลุกขึ้นกระจายกำลังกันออกไป ในมือของแสวงมีปิ่นพอกแบบงูเห่า

“เอาละครับ เมื่อคุณรู้ความจริงว่าผมเป็นใครผมก็ถอดหน้ากากของสุภาพบุรุษจอมปลอมออกทิ้งได้ ถูกละครับคุณนิกร ความจำของคุณดีมาก ผมคือโอดีผู้มีสมญาว่าวายร้ายมาเก่า”

เสียงหวนพูด โพล่งขึ้นทันที

“เก็บปิ่นเสียดและโอดี แล้วก็บอกลูกน้องของแกอานหน้าเต้าหู้ที่แกว่าเป็นพ่อเลี้ยงเชิงใหม่ให้เก็บปิ่นเสียดด้วย แกรู้จักเจมส์ บอนด์ ไหม”

“อ้อ คาวร้ายในหนังนี่นะหรือครับ ผมเคยดูบ่อยๆ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมหรืออาเสียด”

“อ้วนนั่นแหละอาจารย์เจมส์ บอนด์ ลือไม่กล้ายิงอ้าวหรือก อ้วนนี่ชายน้องอ้วนและดินอ้วนมันเหนือกว่าลือมาก”

“ก็ลองดูว่าผมจะกล้ายิงอาเสียดหรือพรรคพวกของอาเสียดหรือไม่ ทุกคนขมูมือขึ้นเดี๋ยวนี้และลุกขึ้นยืน ใครขัดคำสั่งผมเน่า”

นิกรยิ้มให้วายร้ายมาเก่า

“เน่าน่ะหมายความว่าตายไซ้ไหม”

“ไซ้” โอดีพูดเสียงกระซอก

“ถ้ายังงั้นอ้วนไม่ขัดขึ้นลือหรือก ลือกำลังจะเก็บกวาดเงินจากพวกเราไซ้ไหมล่ะ เอาซีเพื่อนเรามีเงินติดตัวมากคนละหมื่นสองหมื่น แต่อ้วนหวนเอามาตั้งแสนอย่างน้อยมันก็ช่วยให้ลือและสมุนของลือสบายไปหลายเดือน”

ลือสหายแบเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ต่างลุกขึ้นยืนและขมูมือขึ้นเหนือศีรษะ โอดีบังคับให้ถอยไปยืนรวมกลุ่มกันแล้วเขาก็พาแสวงเข้ามาขึ้นเผชิญหน้าในระยะใกล้ขีด โอดีหันไปบอกเมียสาวของเขา

“เงินบนโต๊ะสามหมื่นเก็บในกระเป๋าเอกสารของเสียงหวนและเธอถือไว้ฉันจะยึดเงินและข้าวของในตัวของท่านเหล่านี้แล้วจับมัดมือมัดเท้าผูกปากไว้เพื่อเราจะได้อพยพไปจากบ้านนี้อย่างปลอดภัย” แล้วเขาก็หันไปทางสมุนของเขาคนหนึ่ง “ไปเอารถออกจากโรงเตรียมไว้”

พลแกลิ่งทำเป็นพูดกับโอดีเพื่อหาทางเล่นงานเขา

“โอดี แกจะยึดข้าวของเงินทองจากพวกเราที่เอาไปละเพื่อน แต่อย่าถึงกับจับเรามัดไว้ที่นี่เลย เรื่องมันอื้อฉาวขึ้นเราจะอับอายขายหน้าหากันขอรับรองด้วยเกียรติของกันว่า กันและพวกเราจะไม่เอาเรื่องเอาราวกับแกหรือก ลูกผู้ชายเสียเชิงเขาแล้วก็ต้องเจียบไว้และจำไว้เป็นบทเรียน”

โอดีเลื่อนตัวขึ้นมาชิดพล

“ไม่ได้หรอกครับคุณพล ผมกับลูกน้องของผมจำเป็นต้องมัดพวกคุณและผูกปากให้แน่นหนาทั้งไว้ที่นี้ก่อนเพื่อความปลอดภัยของเรา”

นิกรรู้ลูกไม้ของพลแลวจึงแกลิ่งส่งเสียงเอะอะขึ้น

“ต้องผูกปากด้วยหรือวะโอดี”

โอดีหันขวับมาทางนิกร

“ผมชื่อโอดี โอดีอะเต๋ยม”

หมัดสุกขาของพลถนัดมุดออกไปถูกขาตะไกรช้ายของวายร้ายมาเก่าทันที โอดีเซดลาออกไปไกลและล้มลงกันจำบ้า ตอนนี้เองนิกรก็พุ่งตัวเข้ามาหามือปืนของโอดีและใช้ศีรษะชนท้องเต็มเหนี่ยวถูกลิ้นปืออย่างเหมาะสมจะ ส่วนพลปราดเข้าตะข้อมือข้างขวาของโอดีเมื่อโอดียกปืนพกขึ้นจะยิงเขา ปืนพกในมือโอดีกระเด็นหวิว รัชนีวงเข้าไปจะเก็บปิ่นแต่เสียงหวนกระโจนสองทีถึงตัวหลอนก้มลงคว่ำปิ่นพอกมือนึงของโอดีไว้ได้ เจ้ายอดกับเจ้าเชียรรีบขมูมือขอมงานเสียงหวนทันที ส่วนแสวงลงนั่งของๆ ขมวดคิ้วนี้หน้าเพราะจุกแน่นหายใจไม่ออก นิกรแย่งปืนพกในมือของแสวงมาได้ เขายกมือซ้ายรวบผมแสวงดึงตัวให้ลุกขึ้นแล้วนิกรก็ยกเท้าขวาเหยียดลูกแปรลูกบริวณหน้าขาทั้งสองข้างเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

“โพละ”

เจ้าหน่อมอธพาลมือปืนของโอดีหน้าเขียวเหมือนพระอินทร์ยืนแยกเขี้ยวยิงฟันมองคูนิกรอย่างเดือดดาลแล้วลุกขึ้นด้วยเสียงที่จุกแน่น

“เล่นตะแบบนี่หรือครับ ผมตายไปจะว่ายัง”

นิกรหัวเราะ แต่ก่อนที่เขาจะพูดอะไรแสวงก็ล้มลงไปนอนเหยียดขาบนพื้นห้อง ระหว่างนี้เองพลกับโอดีกำลังปะทะกันอย่างอูดลุดด้วยมวยไทยเกมมวยปล้ำและยูโด เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กับศาสตราจารย์ดเรกยื่นขาประคองหัวไว้และถือปืนพกคนละกระบอก การต่อสู้ระหว่างวายร้ายมาเก่ากับพลเป็นไปอย่างดุเดือด โอดีถูกหมัดของพลเซดลาไปทางหน้าต่าง เขาคว่าเก้าอี้เหล็กตัวหนึ่งยกขึ้นวิ่งเข้ามาจะฟาดศีรษะพล แต่พลถีบด้วยเท้าซ้ายถูกหน้าอกโอดีอย่างจัง ทำให้โอดีล้มลงกับกระแทกพื้น

เสี่ยหงวนกอดศรีนิแน่น มือซ้ายหิ้วกระเป๋าเงินของเขาไว้

“อู๊ย หวาดเสียว คุณไม่ได้ ตื่นเต้นจังกรึบ”

“แล้วมากอดหนูทำไมล่ะคะ ปล่อยซีคะ”

“น่า กอดนิดหน่อยเป็นอะไรไป หนูนะไม่ใช่คนคิดคนคิดอะไรหรอกอ้ายกรเพื่อนผมมัน ได้กลิ่นผงกะหรี่ที่ตัวหนู”

“ว๊าย มาว่าเค้า เค้าไม่เคยเป็นนะจะบอกให้”

“อ้าว อัยกรอ้งว๊ายเลยจูบเลย”

โอดี้กำลังต่อสู้กับพลอย่างทรหด เมื่อหันมาเห็นเสี่ยหงวนกำลังจูบรัชนีเขาก็เอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย – นั่นเมียคุณะ ว๊าย”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

“โหนบอว่าเป็นหลานสาวของแกยังงี้ละ อ้าวๆ อัยพลอย่าถอยซีว๊ายบุกแหลกอัยเพื่อนเกลอ ยืนแลกหมัดกับมันถึบมันให้ท้องทะลุ เตะก้านคอซีว๊ายเตะให้คอขาดเลย”

ทั้งสองต่างอ่อนแรงลงตามลำดับเพราะก่อนจะปะทะกันไม่ได้กินยาหลอดประเภทบำรุงกำลัง ทั้งพลและโอดี้หน้าตาปูดโปฟกซำดำเขียว แต่ววยร่ายมาแก้ได้รับบาดเจ็บมากกว่า ก๊วขาแตกเป็นทางยาวเลือดไหลทะลักลงมาเข้าตาทำให้มองคูต่อสู้ไม่ถนัด พลแกลิ่งทำเป็นหมดแรงล่าถอยไปรอบๆ ห้องโอดี้บุกทะลวงรุกไล่ พอเปิดช่องว่างหมัดตรงขาของพลก็เหวี่ยงปิงถูกคางโอดี้เสี่ยดังพล็อก

ววยร่ายมาแก้ถอนรากถอนโคนล้มลงศีรษะส่วนท้ายทอยฟาดพื้นกระดานห้องเสี่ยโครม เท่านั้นเองโอดี้ก็นอนนิ่งเฉยไม่กระตุกกระดิก นึกรวิ่งเข้ามายื่นมือให้พลจับ

“ไม่แล้วว๊าย ชั้นเชิงของแกยังดีอยู่ แกชกได้คูเคียดพอใช้แต่ไม่ตื่นตื่น อยากรู้ก็ตามหมัดของแกลึกลับซับซ้อนดี มีตลกขบขันด้วย”

พลยกฝ่ามือข้างขวาผลักหน้าเพื่อนเกลอของเขาก่อนข้างแรง

“อย่ามายุ้วให้หัวเราะหน่อยเลยะยังกำลังเหนื่อยอยู่” แล้วพลก็หันมามองคูเสี่ยหงวนซึ่งกำลังกอดศรีนิอย่างไม่วางมือ “ปล่อยเสี่ยที่อัยหงวนเมียอัยโอดี้มันนะ ว๊ายไม่ใช่หลานสาว”

อาเสี่ยคลายมือที่กอดหล่อนออกแล้วยิ้มให้หล่อน

“ว๊ายังงี้หนู อยากร้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุกไหม”

ใบหน้าของหญิงสาวสวยซิดเผือดเต็มไปด้วยรักตัวกลัวคิดตระวาง

“ไม่ล่ะ กรุณาอย่าเอาเรื่องเอาราวกับหนูเลยนะคะ นึกว่าปล่อยลูกนกลูกกาเถอะคะ”

เสี่ยหงวนหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นหนูต้องสารภาพมาตามตรง หนูได้เสี่ยกับโอดี้เมื่อไร”

“เมื่อประมาณสามเดือนมานี้เองแหละคะ ตอนนั้นเสี่ยเขาเส็ดลอคหนีเข้าเมืองไทยทางมาเลเซียหนูอยู่ที่หาดใหญ่ค่ะ”

“ทำอะไรอยู่ที่นั่น ขยข้าวแกงกะหรี่.....”

“ค่ะ”

กิมหงวนหันขวับมาทางนิกร

“แกเก่งว๊ายอัยกร แกดูรัชนีไม่ผิดพลาดเลย”

นิกรอมยิ้ม

“ก็กลิ่นกะหรี่ออกกลิ่นตอนที่หล่อนลงไปปรับเราที่หน้าตึกข้างล่าง ของพรรณนี่นะถึงจะปกปิดอย่างไรกลิ่นมันก็ออกเหมือนกับผีนั่นแหละ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ สบตากับพลท่านก็ยิ้มให้

“เราจะจัดการกับอัยพวกนักต้มเหล่านี้อย่างไรต่อไปดี โทรศัพท์เรียกตำรวจเจ้าของห้องที่ให้มารับตัวไปดีไหม”

รัชนีปราดเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนึกฯ แล้วประนมมือไหว้อย่างนอบน้อม

“กรุณาอย่าให้หนูกับพวกเราต้องติดคุกติดตะรางเลยนะคะ เงินทองข้าวของในตัวของพวกเขาทั้งยังอยู่ครบถ้วน เงินของอาเสี่ยที่เล่นเสี่ยตอนแรกก็ได้คืนหมดแล้ว เสี่ยโอดี้ยังต้องชกเนื้ออีก กรุณาเถอะคะ”

อาเสี่ยเดินเข้ามาหาหล่อน

“แล้วสามหมื่นที่ฉันแทงถูกเมื่อก็จะว่ายังงี้”

“โถ – เสี่ยโอดี้หมดตัวแล้วจะเอาที่โหนโซ้อเสี่ยล่ะคะ”

“ไม่ได้ ฉันไม่ยอม” เสี่ยหงวนพูดเสี่ยกร้าว “ฉันจะเอาตัวเธอไปไว้กับฉันจนกว่าโอดี้จะเอาเงินสามหมื่นไปไถ่ตัวคืนมา”

รัชนีหน้าซิดเผือด

“หนูรักเสี่ยโอดี้ค่ะ กรุณาอย่าพรวดหนูไปจากเขาเลยคะ”

“ฮือ – น่าเห็นใจ ถ้ายังงั้นฉันจำบ๊ะให้ดูหน่อยแล้วกันจะไม่เอาเรื่องกับหนู”

หล่อนยิ้มแห้งๆ

“จ้าบ๊ะเดินขังไงล่ะคะ”

“ว่า – ก็ที่เมื่อก่อนนี่เขาแสดงตามงานวัดขังไงล่ะ ไม่เคยคูรี นี่ – เดินขังจ้” แล้วเลียหวนก็แสดงการเดินระบำที่เรียกว่าจ้าบ๊ะ มีการยกแขนยกขาเปิดกระโปรงหน้าหลังใช้ปากบรรเลงแทนแตรวง” “บ๊อบซึ้งๆ เห็นไหม เดินขัง เดินให้ฉันดูหน่อยเถอะคนสวย พับผ้า น่าเสียดายเหลือเกินที่หนูเป็นเมียไอตี๋มายังงั้นเสร็จฉันแน่ ถ้าหนูเลิกกับไอตี๋เมื่อไรละก็บอกให้ฉันรู้ด้วยนะรัชณี หรือถ้าเขาติดคุก ไม่มีใครเลี้ยงดูหนูก็ไปหาฉัน”

แสวงมือปิ่นของไอตี๋ลุกขึ้นนั่งอย่างสะลึมสะลือ นิกรแลเห็นเข้าก็ควาดลั่น

เสื่อลุกขึ้นมาทำไม นอนลงไป ประเดี้ยวแตกคังโพละอีกนะ”

แสวงรีบล้มตัวลงนอนทันที นายพลดิเรกหัวเราะชอบอกชอบใจแล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขาว่า

“ถ้าเราเอาเรื่องกับไอตี๋หนังสือพิมพ์ก็จะลงข่าวอย่างครึกโครม เป็นอันว่าอายหวนได้เงิน ๑๓,๐๐๐ บาทคืนมาแล้วก็ให้เลิกแล้วกันไป กลับบ้านกันเถอะ สำหรับนายไอตี๋ไม่เข้าตำราจ้จะรวบตัวเขาเข้าคุกเองในฐานะเล็ดลอดเข้าเมืองและเป็นบุคคลที่รัฐบาลของเราไม่พึงปรารถนา”

ทุกคนเห็นพ้องด้วยกับศาสตราจารย์ดิเรก ก่อนที่ใครจะพูดอะไรแสวงมือปิ่นของไอตี๋ก็โงนเงนลุกขึ้นนั่งอีก นิกรมองดูอย่างเคียดดาลแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“บอกให้นอนไม่เข้าใจหรือ”

“โธ – ผมเมื่อยครับ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้ ชูปิ่นพอกแบบค้อบร่า ๕ มม. ให้แสวงดู

“ปิ่นของแกกระบอกนี้สวยมากเข้าใจว่าเป็นปิ่นเดือนขอให้กันเถอะนะพ่อเลี้ยง แกเป็นเศรษฐีเชิงใหม่หาซื้อเอาใหม่ก็แล้วกัน ช่วยแก้ไขลูกที่หน้ายซี ถ้าเขาฟื้นขึ้นมาละก็บอกเขาด้วยว่า พวกเราจำเป็นต้องยึดปิ่นของเขาไป เขาจะไปแจ้งความว่าพวกเราชิงทรัพย์หรือลักทรัพย์ก็ได้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูเจ้าหนูสองคนซึ่งยังคงยืนชูมืออยู่ด้วยความรักตัวกลัวตาย

“เฮ้ – เอามือลงได้แล้ว”

ยอดกับเชิรต่างลดมือลงและยิ้มแห้งๆ ไปตามกัน นายดิเรกกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“ไปไว้วพวกเรา กลับบ้านกลับช่องกันเสียที”

เลียหวนดึงรัชนีเข้ามาทอด

“ลาก่อนทูนหัว ถ้าชาติหน้าฟ้าใหม่มีจริงก็ขอให้เราได้พบกันและรักกันเถอะนะคนสวย ชาตินี้เรามีกรรมเสียแล้ว เราพบกันเข้าไป ฉันมีเมียและเธอมีผัว ฉันเสียดายความสุขของเธอมาก ช่างแจ่มจรัสโลโละไรอย่างนี้ อ้าว – ทำขอขมเป็นอะไรไปล่ะจ๊ะรัชณี”

“หนูจะอ้วกคะ”

อาเสียวทำคอขุ่น

“ถ้ายังงั้นก็เลิกพูดกัน ฉันกลับไปหาเมียฉันดีกว่า”

พลร้องตะโกนขึ้นคังๆ

“จะกลับบ้านหรือไม่กลับไว้ว”

เลียหวนหันมามองดูพลอย่างเคืองๆ

“ขอเวลาให้กันร่ำลารัชณีสักสองสามชั่วโมงไม่ได้หรือ เฮ้ย – รอด้วยซีไว้ว” แล้วเขาก็หิ้วกระเป๋าเงินเดินตามคณะพรรคของเขาไปกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ออกไปจากห้องนั้นอย่างร้อนรน

รัชณีร้องไห้โฮ ทรวดตัวลงนั่งประคองซ้นศีรษะกับหัวรักของหล่อนขึ้น แสวงกับยอดและเชิรเข้ามาช่วยกันแก้ไขไอตี๋ หมัดเค็ดของพลทำให้ว้ายร้ายมาเก้าสิ้นสติไปเกือบครึ่งชั่วโมง

- อวสาน -